

Aseistakieltäytyjäliiton kesäkampanjakäynnistynyt

Armeijavaarantaa terveytesi!

Uusien tutkimustulosten mukaan armeijan – "Suomen suurimman kuntokoulun" – käyminen merkitsee vakavaa terveysriskiä. Viime vuonna julkaistua väitöskirjaa* varten tutkittujen varusmiesten paino oli lisääntynyt palveluksen aikana ja veren kokonaiskolesteroli- ja LDL-kolesterolipitoisuudet lisääntyneet. Pitkän aikavälin seuraus on lisääntynyt sydän- ja verisuonitautien vaara, korkea LDL-kolesterolitaso on yksi pahimmista sepelvaltimotaudin riskitekijöistä.

Kielteiset terveysvaikutukset ovat seurausta epäterveellisestä ruokavaliosta armeijapalveluksen aikana: yllämainitun väitöskirjan mukaan munkkien kulutuskertojen määrä oli noussut varusmiespalveluksen aikana tutkituilla 166%, viinerien ja muiden kahvileipien 119%, sokeroitujen virvoitusjuomien 43%, oluen 24% ja pizzojen 14%.

Armeijan aiheuttamiin terveydelisiin haittavaikutuksiin on kuitenkin olemassa ratkaisu: älä mene armeijaan. Aseistakieltäytyjäliiton kesäkampanja kehottaa kaikkia Suomen asevelvollisia miettimään, kannattaako sotaleikkien takia altistaa itsensä epäterveellisen ruokavaliion hengenvaarallisille seurauksille. Osana kampanjaa Aseistakieltäytyjäliitto tarjoaa kaikille kiinnostuneille myös tietoa armeijan käymisen vaihtoehdoista.

<http://www.aseistakieltaytyjaliitto.fi/kampanja/laskikampanja/>

* Tuula Tähtinen: "Insuliiniresistenssiin liittyvät kardiiovaskulaariset riskitekijät suomalaisilla varusmiehillä". Tutkimus koski vuosina 1995 ja -97 Pohjan prikaatissa varusmiehinä palvelleita. Painonousu palveluksen aikana on todettu myös Claressa Binghamin pro gradu -tutkielmassa "Varusmiesten ruoankäyttö, ravinnonsaanti ja ruokailutavat." (2004) (<http://herkules.oulu.fi/isbn951428321X/isbn951428321X.pdf>)

Aseistakieltäytyjäliiton Saksalaisen sisarjärjestö DFK-VK oli aktiivisesti mukana G8-maiden politiikkaa kritisoineissa mielenosoituksissa. Yksi kokousympäristöä pirstantanut koriste oli DFK-VK:n parantelema tankki. G8-kokous Heiligendammissa näytti muuttaneen Saksan poliisivaltioksi, totesi antimilitaristien internationaalinen WRI:n neuvoston ja europarlamentin saksalainen jäsen Tobias

Pflüger. WRI:n toimistolta Lontoosta osallistui tapahtumaan myös kahden hengen edustus edustus. Vastineeksi rikkaiden suurvaltojen militarismien säydyttämälle kokoukselle WRI:läiset osallistuivat protesteihin ja olivat mukana järjestämässä sotilastukikohtia, militarismia ja väkivallatonta vastarintaa käsitteitä keskustelutilaisuuksia ja työryhmiä. Paikalla oli väkeä myös muista WRI:n jäsenjärjestöistä.

Kansainvälinen aseistakieltäytyjäpäivä 15.5.2007 Kolumbia: Värviäminen ja aseistakieltäytyminen

Sekä ajatuksenvapaus että paikallinen sotilaspalvelus säädetään Kolumbian perustuslaissa. Aseistakieltäytymisen lailliset puitteet määrittävät kahden vuoden 1991 perustuslain artiklan välisen ristiriidan perustalta. Perusoikeuksia käsittelevän luvun 18. artikla turvaa omantunnonvapauden: "ketään ei saa pakottaa toimimaan vastoin omatuntoaan". Kuitenkin asevoimia koskevan luvun

216. artiklassa todetaan, että "kaikki kolumbialaiset ovat velvollisia tarttumaan aseisiin kun siihen on yleinen tarve kansallisen itsenäisyyden ja yhteiskunnallisten laitosten puolustamiseksi. Laissa määritellään edellytykset, joiden perusteella yksilö kaikissa tapauksissa on oikeutettu vapautukseen sotilaspalveluksesta ja erivapauksiin palveluksessa."

Kun aseistakieltäytymistapauksia on tuotu oikeuslaitoksen käsiteltäväksi, perustuslakituomioistuin on – sen sijasta että olisi etsinyt keskitietä kahden pykälän välillä – päättänyt asettaa perustuslaillisen velvollisuuden tarttua aseisiin omantunnonvapauden edelle. Sen argumentti on kuulunut, että yleiset edut nousevat yksityisten yläpuolelle, että aseistakieltäytymistä ei ole eksplisiittisesti tunnustettu perustuslaissa, että aseistakieltäytymisoikeus ei sisälly omantunnonvapauteen,

ja että asepalvelus katsotaan kansalaiskasvatukseen muodoksi. Kaikesta huolimatta nykyisessä lainsäädännössä on tunnustettu joitakin muita aseistakieltäytymisen muotoja – esimerkiksi lääkintähenkilökunnan osalta tai sellaisen parlamentin jäsenten, jotka eivät hyväksy puolueidensa päätöksiä.

Kolumbialaisten aseistakieltäytyjäryhmien keskuudessa vallitsee yksimielisyys siitä, etteivät ne vaadi uutta säännöstöä aseistakieltäytymisoikeuden ja perustuslain 18. artiklan toteuttamisesta (ts. ne eivät vaadi siviilipalveluslain säätämistä – suom.huom.). Tämä tie johtaisi siihen, että Kolumbian valtio asettaisi rajoituksia ja ehtoja aseistakieltäytyjille. Sen sijasta heidän argumenttinsa perustuu kansainvälisten normien noudattamiseen, jotka on asetettu parlamentin ratifioimissa kansainvälisissä sopimuksissa¹.

Jatkuu sivulla 6...

Tässä numerossa myös Sivut 2: Paine siviilipalveluksen lyhentämiseen on ilmeinen, Vetoamus: Oikeudenmukaisen siviilipalveluslain puolesta / Sivut 3: Kaksi tanssia / Sivut 4: Mäkisen eväät / Sivut 5: Asepalvelus lyhenee Venäjällä / Sivut 6: Aseistakieltäytymisen alkuvaiheet Kolumbiassa / Sivut 7: Naisaseistakieltäytyjät Kolumbiassa, Tue Kolumbian aseistakieltäytyjiä / Sivut 8: Aseistakieltäytymisuutisia maailmalta / Sivut 9: Aseistakieltäytyminen Paraguayssa / Sivut 10: Miksi "ainutlaatuisen" Kosovon "täytyy" itsenäistyä / Sivut 11: Asevelvollisuus uutisia maailmalta

Ainoa tie rauhaan on rauha, ainoa keino aseettomuuteen on aseettomuus. Ainoa todellinen rohkeus on rohkeutta katsoa silmästä silmään sitä, mikä seuraa rauhasta ja aseettomuudesta, ihmisyyden toteuttamisesta omalta kohdalta. -- Yrjö Kallinen (1986–1976), puolustusministeri (1946–48)

Faslane365: lähde suur- blokkaukseen!!!

Faslane 365 -kampanja huipentuu 1.10. järjestettävään kansainväliseen suurblokkaukseen: porukkaa tulee läheltä ja kaukaa sulkemaan ydinasetukikohdan kokonaiseksi päiväksi. Eikä syyttä. Britannian hallitus on jo siunannut maan ydinasearsoinaalin uusimisen ja pakottanut sen maan parlamentin kurkusta alas. Aseet tulevat siis näillä näkymin käyttöön noin vuonna 2025 ja niiden käyttöaika on kolmisenkymmentä vuotta - siis jos mitään ei tehdä, ydinaseuhittelu jatkuu ainakin seuraavat 50 vuotta...

AKL järjestää 25.9.-9.10.2007 bussimatkan Skotlantiin. Matkan hinta on AKL:n jäsenille 160 euroa ja ei-jäsenille 170 euroa. Hintaan sisältyy matkat ja majoitus. Blokkauksen ohessa on yllin kyllin aikaa uppoutua glasgowlaiseen elämänmenoon ja Skotlannin muihin anteihin.

Syksyllä 2006 suomalaiset onnistuivat yhdessä ruotsalaisten kanssa blokkamaan Faslanen portit yli kahden tunnin ajaksi. Noin 40 ihmistä pidätettiin ja uutisointi kantoi aina Suomeen asti.

Faslane 365 -kampanjan etenemistä voi seurata täältä:
<http://www.faslane365.org>

Tietoa matkasta (tulossa pian):
<http://www.aseistakieltäytyjäläiitto.fi/kampanja/faslane365.html>

Ilmoittautumiset ja tiedustelut:

Aseistakieltäytyjäläiitto
puh. 09-140427, 040-8362786
akl@aseistakieltäytyjäläiitto.fi

Pääkirjoitus

Simo Hellsten

Tämä Sivari&Totaalin numero on eräällä tapaa hyvin poikkeuksellinen. Tarkoitan tällä sitä, että tässä numerossa ei ole ainuttakaan Israelin ongelmia käsittelevää juttua - tätä pääkirjoitusta luukuunottamatta. Olisi erinomaisen ilahduttavaa huomata että kuluneen vuosineljänneksen aikana kyseinen valtio olisi onnistunut välttämään kaikki vuosikymmeniä kestäneeseen Israel-Palestiina konfliktiin

liittyvät uudet ongelmat ja että myöskin asevelvollisuuden ja aseistakieltäytymisen ongelmat oltaisiin saatu ratkottua. Valitettavasti näin ei kuitenkaan ole. Vanhat ongelmat jatkuvat. Lehden tästä numerosta vain loppui sivutila kesken.

Tällä kertaa teemana on kansainvälinen aseistakieltäytyjä päivä ja Kolumbian aseistakieltäytyjien vaikea tilanne. Meillä Suomessa on viimeisten kuudenkymmenen vuoden ajan onnistuttu välttämään sodanaikaisen aseistakiel-

täytymisen haasteet. Kolumbiassa ongelma on moninkertainen. Nuoria pakkovärvätään moneen armeijaan: valtiolliseen, laittomiin valtiota tukeviin ja kapinallisiin.

Vaikka tilanne täällä on monin verroin helpompi, ei suomalaisilla miehillä edelleenkään ole lain tasolla määriteltyä oikeutta kieltäytyä tappamasta - vain oikeus kieltäytyä opettelemasta tappamaan. Mutta toivottavasti nyt olisi lopultakin se vuosi kun tämä vääräys saadaan korjattua.

Painesiviilipalveluksenlyhentämiseenonilmeinen

Kesäkuun alussa tiedotusvälineissä käytiin jälleen keskustelua siviilipalveluksen pituudesta. Puolustusministeri **Jyri Häkämiehen** mukaan siviilipalvelusta voidaan lyhentää vain, "jos samalla puututaan palveluksen sisältöön". Paineet siviilipalveluksen tuntuvaan lyhentämiseen ovat kuitenkin ilmeiset - riippumatta siitä, millaiseksi itse kukin haluaa muuttaa palveluksen sisältöä.

Keskustelussa siviilipalveluksen pituudesta on kysymys ihmisten yhdenvertaisesta kohtelusta. Toisin sanoen siitä, ettei ketään aseta erilaiseen asemaan vakaumuksensa tai mielipiteidensä johdosta. Suomi on sitoutunut pidättäytymään syrjinnästä sekä

allekirjoittamissaan kansainvälisissä ihmisoikeussopimuksissa että omassa perustuslaissaan. Yksi keskeisimmistä ihmisoikeussopimuksista on kansainvälisen poliittisten oikeuksien yleissopimus, jonka toteutumista valvova YK:n ihmisoikeuskomitea on todennut syksyllä 2004 siviilipalveluksen keston Suomessa syrjiväksi ja Suomen näin ollen rikkovan mainittua yleissopimusta. Vastaavansisältöisiä lausuntoja on tullut muiltakin ihmisoikeuselimiltä.

Häkämiehen mukaan siviilipalvelukseen tulisi liittää enemmän "pelastustoimintaa" liittyvää koulutusta. Aseistakieltäytyjäläiitto toteaa, että tämänkaltaisen sisällön tuominen siviilipalvelusmiesten koulutukseen on

sinänsä täysin mahdollista. Koulutuksen on kuitenkin oltava sisällöltään ja muodoiltaan sellaista, että se kunnioittaa aseistakieltäytyjien vakaumuksia. Monien aseistakieltäytyjien vakaumus estää heitä osallistumasta sodankäyntiin valmistautumiseen millään tavalla. Näin ollen sotilaallisen kriisin varalta annettava väestönsuojelu- tai pelastuskoulutus ei tätä edellytystä täyttäisi, sen sijaan erilaisten rauhan-aikaisten kriisitilanteiden varalta siviilipalvelusmiehiä toki voidaan kouluttaa. Mielekästä tekemätöntä työtä siviilipalvelusmiehille varmasti löytyisi myös esim. kriisien ennaltaehkäisemisen tai ympäristön suojelemisen alueilta.

VetoamusOikeudenmukaisensiviilipalveluslainpuolesta

Kansanedustajille

Suomen siviilipalveluslainsäädäntö on saanut viime vuosina osakseen toistuvaa kansainvälistä arvostelua. Yhdistyneiden kansakuntien ihmisoikeuskomitea vaati marraskuussa 2004 kansainvälisen ja poliittisten oikeuksien koskevan yleissopimuksen perusteella Suomea tunnustamaan aseistakieltäytymisoikeuden myös sodan aikana, lyhentämään tällä hetkellä syrjivää siviilipalvelusaikaa sekä laajentamaan palveluksesta rauhan aikana vapautettujen Jehovan todistajien suosituimmuuskohtelua koskemaan myös muita aseistakieltäytyjäryhmiä. Myös Euroopan neuvoston ihmisoikeuselimet ovat kiinnittäneet huomiota palvelusajan pituuteen ja muihin siviilipalveluslain ongelmiin.

Vaadimme, että eduskunta huomioi viimeinkin Suomen ihmisoikeusveloitteet ja säätää oikeudenmukaisen siviilipalveluslain:

- Siviilipalveluksen kesto tulee lyhentää niin, ettei se enää ole syrjivä ja rangaistuksen luontoinen.
- Aseistakieltäytymisoikeus myös sodan aikana tulee tunnustaa ehdottomana kaikkien aseistakieltäytyjien kohdalla.
- Siviilipalvelusmiesten laissa säädetty oikeus ilmaiseen majoitukseen palveluksen aikana on toteutettava myös käytännössä siirtämällä asumiskustannukset maksettavaksi valtion varoista.
- Kohtuuttomia vankeusrangaistuksia tuottava siviilipalveluslain rangaistusjärjestelmä on uudistettava.
- Kaikkia aseistakieltäytyjäryhmiä on kohdeltava keskenään tasa-arvoisesti.
- Mikäli siviilipalveluksen sisältöä halutaan muuttaa, se on tehtävä siviilipalvelusvelvollisten vakaumuksia kunnioittaen.

Ylläolevan vetoamuksen voi allekirjoittaa osoitteessa:
<http://www.adressit.com/allekirjoitukset/sivarilaki/>

Sivari&Totaali -lehti on Aseistakieltäytyjäläiitto ry:n neljästi vuodessa julkaisema antimilitaristinen kulttuurilehti.

ISSN 1235-4406

Sivari & Totaali on Aikakauslehtien liitto ry:n sekä kulttuuri-, mielipide- ja tiedelehtien liiton Kultti ry:n jäsen.

Tilaukset 13 euroa/vuosi.
Tili SAMPO 800017-750541.
Lehden tilaus sisältyy Aseistakieltäytyjäläiiton jäsenmaksuun.

Toimitus:
Simo Hellsten (päätoimittaja)
Kaj Raninen, Hans Hellén,
Mikael Brunila, Heikki Sovijärvi

Painopaikka:
Pyhäjokiseudun kirjapaino
SLP oy, Oulainen

Kaikki kiinnostuneet voivat lähettää materiaalia julkaisuumme. Sivari&Totaali ei pysty maksaamaan tekijöille palkkioita.

Toimitustyön kannalta olisi helpointa, jos juttusi saapuisivat meille sähköpostina, mutta otamme toki vastaan myöskin käsin kirjoitettuja hengentouksia. Kuvitusta tai valokuvia voi lähettää paperilla, mutta mieluummin kuvatiedostoina sähköpostin liiteenä.

Me toimituksessa katsomme oikeudeksemme päättää julkais-

tavista jutuista ja tarvittaessa lyhentää niitä sekä korjata kielilooppi- ym. virheitä.

Lehdessä esitetyt artikkelit eivät välttämättä vastaa kaikkien kirjoittajien tai toimituskunnan näkemyksiä. Kukin seisoo omien artikkeliansa takana.

Aseistakieltäytyjäläiitto/
Sivari&Totaali
Veturitori 3
00520 Helsinki
akl@aseistakieltäytyjäläiitto.fi

Kaksi tanssia

Heikki Sovijärvi

H.S. 6.6.07 **Tommy Lindgren** kirjoitti kolumnissaan: ”Kesäkuun ensimmäisenä sunnuntaina aamun lehti kertoo väkivaltaisista mellakoista Rostockissa. Kaikki maailman tiedotusvälineiden ja keskustelupalstojen viestit voi jo nähdä mielessään: Mellakoivan vähemmistön syyttä tai aiheesta saaman huomion. Poliisivoimien mahdolliset provokaatiot ja poliiseihin kohdistetut järjettömät väkivallanteot. Nuorten aktivistimassojen vaatimukset maailman johtajille. Huippukokouksia terrorisoivien mellakojien kyvyttömyyden kunnioittaa demokraattista järjestelmää.

Samat sanat on toistettu niin moneen kertaan, ettei niitä melkein tee edes mieli lukea. Onneksi yksi hillitön valokuva muuttaa kerrankin ahdistuksen absurdiksi riemuksi. Kuvassa mellakavarusteisiin pukeutunut poliisin edustaja seisoo naamionsa takana vastassaan ryhmä vähintään yhtä militantisti pönöttäviä – klovneja. Maastokuvioisiin paitoihin, univormuihin ja koppalakkeihin pukeutuneita klovneja.

En tiedä, mitä klovneiksi naamioituneet aktivistit tarkalleen halusivat viestiä, mutta ainakin heidän itseironian tajunsa oli kohdallaan. Kuvassa on jotain kaunistaa ja aseistariisuvaa”

On totta että mediahämyä läpi näemme tästä vain mellakkapoliisiin, kivenheittäjän –ja klovnin hahmot. Kahden ensimmäisen suhteen Chomsky voisi lisätä, ettei näistä tapahtumista kertovista uutisista saa koskaan lukea mielenosoittajien analyysyjä, koska sellaiset kohdistuvat talouden rakenteisiin – tavalla joka olisi median suuromistajien intressin vastainen.

Olenaisia ovat kai silti nämä hahmot. Joista kivenheittäjä ja poliisi ovat traagisia, mutta klovni onkin jotakin perustavasti muuta. Lukiessani nuo kolumnin kappaleet, mieleeni tuli eräs elokuva. Elokuvasa Berliinin taivaan alla, kaksi enkeliä, jotka ovat olleet läsnä ihmiskunnan alusta asti, muistelevat (hiukan vapaasti kääntäen):

...
Tuon huudon takia
me, hänen seuraajansa opimme puhumaan
.... Se pitkä tarina
....
Aurinko, salamointi, ukkonen taivaalla
... ja alhaalla maassa,
nuotiopaikat, loikkaukset,
... tanssiva rinki, laulu, kirjoitukset
...
Sitten yksi erkaantuu ringistä
ja juoksee suoraan eteenpäin
... niin kauan kuin hän juoksi suoraan eteenpäin
tuntien välillä puhdasta iloa
...
Hän näytti vapaalta, ja jälleen saatoimme nauraa hänen kanssaan
... Mutta äkkiä, hän juoksikin siksakki ja kivet lensivät
...
Hänen paostaan alkoi
sotien historia, ja se jatkuu edelleen
... Mutta auringon, ruohon
hyppyjen ja huutojen, tanssin historia,
se myös jatkuu vieläkin ”

Nuo kaksi tanssia, kammottava, raivoisa tanssi ja toinen, jossa ihmiset tanssivat rauhassa nuotioiden äärellä tuntien puhdasta iloa kulkevat läpi historian, ja molemmat löytyvät läheltämme.

Mutta mistä tässä tilanteessa nuo tanssit juontuvat? Toinen, raivoisa tuhoimmia, joka kohdistuu lasikaupunkiemme myynti-ikkunoihin, valta, joka puolustaa niiden spektaakkelasemaa kuivilta ja sanoilta ja sosiaalikeskuksilta, raivo, joka kohdistuu mahdolltomia kauneushantei-

ta hehkuttaviin valaistuihin julisteisiin, siihen eetterihöttöön joka on kaikkialla ympärillämme, siihen valtaan joka pitää ihmisiä yhä huonommin palkatuissa töissä, siihen valtakoneistoon, joka avaa rajoja, siirtääkseen alkutuotantoa sinne, missä sotilailla on laajimmat valtuudet. Nimenomaan raivo, tuhovimma. Kutsu mellakkaan saa aikaan väkivaltaa eri puolilla maailmaa.

Nimenomaan kutsu. Mellakka on jotakin, mikä ei synny spontaanisti, ilman kimmoketta, tai syytä, mikä saa aikaan samanaikaisuuden. Ehkä se voi olla poliisin hyökkäys joukon kimppuun, tai sitten se voi olla aiempi jotenkin välitetty kutsu.

Olisi tietenkin naiivia ja typerää kutsua ikkunoiden rikkomista tai valtion omaisuuteen kohdistuvaa vahingontekoa enemmäksi kuin paikkojen hajottamiseksi. Väkivalta on jotakin, mikä kohdistuu ihmiseen – riippumatta siitä, kuka hän on – tai henkilökohtaiseen omaisuuteen, johonkin mihin ihmisellä on tunneside. Mellakkatilanne eskaloituessaan aiheuttaa kuitenkin myös todellista väkivaltaa, ja sen looginen johtopäätös, jos se lieviä korttelista ja kaupungista toiseen, on kansannousu, tai väkivaltainen vallankumous.

Toki tuota tuhovimmaa tunteva, tai henkilö joka haluaa lietsoa sitä, voi antaa erilaisia selityksiä toiminnalleen: että maltillinen ajattelijä tarvitsee jotakin, mitä sovitella, että monet asiat, joita nyt pidetään selviöinä, kuten 8 tuntinen työpäivä, palkka oikeudet, äänioikeus, demokratia... eivät olisi olemassa, ellei joku olisi taistellut niiden puolesta, ja kun niitä nyt ollaan ottamassa pois, täytyy myös nimenomaan konkreettisesti taistella. Hän voi jatkaa, ettei holokaustia olisi tapahtunut, jos juutalaiset eivät olisi niin kiltisti siirtyneet slummeihinsa ja kuolemanleireille vaan taistelleet, tai että kommunistiset vallankumoukset eivät olisi muuttuneet diktatuureiksi, jos niin ei olisi sallittu tapahtuvan.

Selitys kuitenkin ontuu. On paljon helpompi rikkoa, kuin rakentaa. On yksi asia alistua 264 päivää vuodessa pätkötiöihin ja kaupalliseen tilaan, ja hajottaa sitä yhtenä, tavalla, jota ei enää havaitse muutaman päivän päästä, kun ikkunaton korjattu, ja vain vakuutusyhtiöt ovat kokeneet vähäisen korvauspiikin. Tuo synkän tuhovoiman luominen on kuitenkin syvästi vääristynyttä. Siihenkin sopii Wendersin sitaatti.

Joku on sanonut että ”konfliktitilanteessa emme yritä muuttaa maailmaa vaan itseämme”. Voi olla. Itsemme muuttamiseen emme tarvitse konfliktitilannetta, vaikka jos tunnemme juuri raivoa maailman vääristyneisyyttä kohtaan, tarve itsemme muuttamiselle

on ilmeinen. En tarkoita, että siihen pitäisi sopeutua, päinvastoin. Mutta reaktiomme ei pitäisi olla kouristuksenomainen, itsetuhoinen ja tehoton, vaan jatkuva, voimakas, toisin toimiminen, kieltäytyminen ja nauru.

Hyvä tanssi joka on käännetty kaduille valtaa vastaan – klovneriaksi, tanssiksi, sambaksi. Joka päivä tapahtuvaksi toisin elämiseksi, kieltäytymiseksi, niin aseista kuin järjettömästä työstä.

Mikä on siis tuon valon ja pimeän, machon ja feminiinisen mielenosoitusmotiivin ero? Mistä se juontaa? Tavallaan tuo äsken siteeraamani lause selittää sen: jos tunnemme vallan sisällämme, jos se on tullut osaksi meitä. Koetaan eritellä tapoja, joilla se tapahtuu. Ensimmäinen ja ilmeisin on kai epäusko. Kun jokin järjestyks on niin vallitsevaa, että se on kaikkialla ympärillä, niin sen kyseenalaistamiseen

on tietty kynnyks. Sen järjettömyys on nähtävä murtuman kautta, ja sittenkin on helppo luulla olevansa yksin epäilyksensä kanssa. Massiivisen kollektiivisen valheen kanssa ollaan tekemisissä, kun tuo hiljaisuus ja siitä johtuva yksinolon illuusio yhdistää suurta määrää ihmisiä.

Niitä on lukemattomia, työn mielettömyys, kaupunkien halkovat autotiet, mainospropagandan valtava määrä, tyhjä, suuret kiinteistöt kaupungeissa, luokkayhteiskunnan henkiinmanaminen, nyky-yhteiskunnan epäsosiaalistasuus, Kinseyn paljastama tosiasia, että massiivinen valtaosa ihmisistä on biseksuaaleja, jälkekin se, että valtavirtakulttuuri on heteronormatiivista, ja vastakulttuurikin on virittynyt ikään kuin vastamatriisiksi, joka ei salli kokonaisuutta, että vastavasti sukupuolisuuden kokemus, niin perustava kuin onkin, ei ole sidottu biologiaan, vaikka koko yhteiskunta toimii tätä vastaan, ja toisaalta sensuullisuus ja kauneus voivat ilmetä lukemattomien erilaisten ruumiinmuotojen ja identiteetti-luomusten kautta vaikka kullakin aikakaudella on jokin jumituksensa, joka meidän aikamme näkyy voimakkaasti juuri aluksi mainitsemamani mainos-höttöönä, joka tunkee kaikkialle näkökenttäämme. Noin esimerkin vuoksi, maailma voisi olla jotakin kovasti muuta, ja siksi tarvitaankin murtumien luomista. Tanssia yli seinien, tarroja ja runoja ja lauluja.

Ei kiviä tai ”FPS” tekstejä, jotka, vaikka viittaavatkin kontrollin aseisiin, eivät anna mitään tilalle, toisin kuin kamerat ja timantit ja poistetut mainokset.

Ensimmäinen syy on siis vallitsevuuden luoma epäusko. Siitä on päästävä yli, opittava näkemään toisin. Kun murtaa tämän ensimmäisen lukon itsessään, eivät monet asiat enää aiheuta raivoa, vaan huvittuneisuutta, vaikka ne kohdistuisivat itseen hyvinkin konkreettisesti. Kun ei enää epäile jokaista askeltaan, ei tarvitse olla vihainen.

Tavallaan auktoriteetin pelko (joka saa tottelemaan) on tämän yleisyyden variaatio. Auktoriteetti voi olla yksi henkilö, mutta olennaista on, että hän ylläpitää ja luo kollektiivista valhetta saamalla kunkin uskomaan että kaikki muut ovat ainakin samaa mieltä kuin auktoriteetti. Eli vaikka olisi itse toista mieltä, ei uskalla sanoa sitä.

Toisaalta auktoriteetti on kielipeli. Tiedämme kaikki kuuluisat esimerkit auktoriteettiuskosta. Toisaalta Wellesin Mars hyökkää shown, ja toisaalta näytellyt sähköshokkikokeet. Toisessa Welles oli rakentanut kuunnellmansa legitiimien uutislähetysten tapaan, ja oikeaan aikaan, jolloin ihmiset uskoivat kaiken todeksi, ja sähköshokkikokeissa taas testihenkilöitä painostettiin lääkärin toimesta joka sanoi ”ottavansa vastuun” antamaan tosiasialisesti näyteltyjä sähköshokkeja. Suurin osa ryhmästä oli valmis antamaan kuolehtavan annoksen. Esimerkit ovat vanhoja, mutta osoittavat jotakin perimmäistä massakäyttäytymisen luonteesta: kun näennäisen legitiimi taho sanoo jotakin, totutun performatiivisen kaavan mukaan, ovat ihmiset valmiita, paitsi uskomaan myös tekemään mitä tahansa. On hyvä kysymys miten nämä legitiimin kaavat syntyvät, vaikkapa se, että yhteiskunnassamme legitiimi taho taloudellisen ja poliittisen vallan suhteen on pitkä, tumma ja lyhythiuksinen mies, joka puhuu matalalla äänellä, on sonnustautunut pukuun ja on itsevarman oppinut, perustelee toimensa ”objektiivisilla” perusteilla, liittyen ”talouteen” ”järkeen” jne. Järkeen, koska tällöin premissit rationaalisten johtopäätösten takana otetaan selviöinä. Ainakin olennaista on kyseenalaistamaton pyrkimys tähän malliin.

Vaikkapa tutkijanainen voi madaltaa ääntään ja värjätä hiuksensa, vaikka väittäisi olevansa sivistynyt ihminen. Tästä halusta uskoa solmioiden ja rahastojen ylipappeja on myös päästävä eroon. Kaksi tarinaa jotka mainitsin ovat mainioita välineitä tämän tekemiseen. Tietysti vaikkapa suhteessa lapsiin naiset nähdään luonnollisena auktoriteettina pyhän äitiyden kautta, ainakin jos huoltajuudesta syntyy kiista, oikeusjärjestelmämme ratkaisee lähes aina naisen hyväksi. On nähtävä toisin. Opittava purkamaan nämä performanssit. Riisuttava ne, pukeuduttava ristiin.

On allistuttavaa, kuinka toimivia tietyt palvontamenot ovat. Sivistyneen ihmisen tekee mieli puhua eri kielellä huumekaupasta ja Washingtonista, vaikka Irakissa on varmasti enemmän ruumiita kuin nistejä läntisissä soissa, ja enemmän rikottuja polvia, kuin mitä velkojenperijät jättävät jälkeensä. Mafialla ja pikkurikollisilla vain ei ole hohtavan valkoisia seinä, eikä niiden johtajia hännystellä ainakaan samalla tavoin julkisesti. Lisäksi vastaantulevat epämääräiset he/me asetelmat. Loistava beaunoilija Diane di Prima kirjoitti (muistivarainen lainaus) ”ota etäisyyttä, julista itsenäisyytesi, ketkä tappoivat intiaanit/ he vai me/ en minä/ ketkä ovat Vietnamsa, mekö vai he? / Älä siis sano, ”meidän on päästävä Vietnamista” vaan ota heidän on lähdeittä sieltä/älä ota päällesi kollektiivista syyllisyyttä, joka tekee sinusta kanssarikollisen, ja estää toimimasta”. En ole aivan varma viimeisestä säkeestä, mutta siinä kuitenkin on ajatus.

Seuraavan lukon näemme heti, kun katsomme tämän kuvan ehkä tylsintä hahmoa – ystäväämme mellakkapoliisia. Joko hän katsoo puolustavansa laillista yhteiskuntaa mellakoitsijoilta, mikä jättää epäselväksi, miksi blokata tie muiltakin, tai miksi harjoittaa itse väkivaltaa. Toiseksi, hän ilmoittaa ”tekevänsä työtään” ”noudattavansa määräyksiä” jne. Samalla tapaa, kuin eräässä oikeudenkäynnissä saksassa lähes ihmisikä sitten. Kyse on yksinkertaisesti luterilaisesta (?) työoraalista. Työtä, työtä, työtä pitää tehdä, eikä kyseenalaistaa. Toki sinällään pitää totella myös esimiehiä ja lähimpiä auktoriteetteja, tai sitten vaihtaa työpaikkaa. Joka tapauksessa työtä pitää tehdä, oli se sitten haitallista tai hyödyllistä. Tämä yhteiskunnallisella tasolla lähes kyseenalaistamaton määräys johtaa valtavia henkisiä ja konkreettisia kontrollin mekanismeja. Tämä huolimatta siitä yksinkertaisesta tosiasiasta, että maailma on täynnä myös typeriä ja suoranaisten pahoja asioita, ja sellaisia jotka ovat puhdasta höttöä. Toisaalta kaikki materiaallinen syntyy joidenkin ihmisten tekemästä työstä, siis myös se, mikä ei ole hyvää. Jos ihmiset osaisivat kieltäytyä siitä, maailma olisi parempi, vain antamalla rullata ja keskittymällä olennaiseen. On siis opittava kieltäytymään, tekemään toisin. Tämä on toinen olennainen lukko. Toki kontrolli voi olla hyvin konkreettista, mutta kun on poistanut rakenteen itseltään, ei tarvitse tuntea häpeää, paitsi ehkä myötähäpeää sossun ja työkkärin pottajia kohtaan. Kun ei tunne häpeää, ei tarvitse olla niin vihainen.

Seuraava mekanismi liittyy vastuuseen. Tämän havaitsemme sekä mellakkapoliiseissa että provokaattoreissa: vastuu on aina jonkun muun. Tämän toki havaitsemme vallan ylätasolla: kun firman tulos paranee, on kyse johtajien kyvyistä, kun se laskee, on kyse markkinoista. Joka tapauksessa päätöksistä pitää palkita. Lisäksi, jos jotakin vastuuta otetaan, puhutaan ”vastuusta osakkeenomistajille” ikään kuin jokaisen teon vastuu ei kohdistuisi kaikkiin asianosaisiin. Haastatteluelokuvassa ”The fog of war” **Robert Namaralta** kysytään, ”kun puhutaan asioista kuten

Vietnamin sota, kenen vastuusta me puhumme” vastaus: ”presidentin vastuusta”. Näin vastaa puolustusministeri! Presidentin taas on valinnut kansa ja kansan Jumala, sitä paitsi kansalla ei ole valittavanaan kuin kaksi suurin piirtein samanlaista vaihtoehtoa, joten se siitä. Kukaan ei kannu vastuuta. Mellakkakutsun kirjoittaja voi sanoa ”ettei ota mitään vastuuta” siitä mitä tapahtuu. Ikään kuin voisi olla ottamatta, Tietysti kaksoiskieli on yleistä, Rumsfeldt sanoi Abu Graibin kuvien jälkeen ”ottavansa vastuun” tekemättä mitään konkreettista, näin oikeastaan sanoen, ettei hän ota mitään vastuuta, eikä kukaan muukaan. Kuitenkin ihminen on vastuussa tekojensa seurauksista, vaikka ei saisi mitään rangaistusta. Fysikalisti voisi sanoa, että vaikka on katsonut toisiin galakseihin, ei ole nähnyt moraalista vastuuta. Silti useimmat terveet ihmiset ovat tietoisia asiasta. Kun katsoo itseään silmiin, ei tarvitse kantaa naamioita. Eikä silloinkaan tarvitse olla niin vihainen.

Tietenkin moraalisesti väkivalta on väärin. On typerää käyttää argumentteja, jotka liittyvät siihen, että se olisi ”tehotonta” tai ”osuisi sivullisiin”. Nämä perustelut ovat sinänsä absurdeja, että vaikka edellä mainitut asiat lisäävät väkivallan raskauttavuutta, niin silti vaikka väkivalta olisi aivan helvetin tehokasta, ja osuisi vain erittäin syvällisiin, se on silti väärin. Kuolemanrangaistus ei ole hyväksyttävä, vaikka sen kärsijä olisi miten tehnyt sen mistä häntä

syytetään, vaikka joku olisi miten tunkeutunut jonkun kotiin, ei häntä silti saa putkassa hakata. Tämän toki mellakkaa luovat tahot tunnustavatkin. Silti he saattavat käyttää kaksoisstandardia omien päämääriensä eteen. On tietenkin sanomattakin selvää, että tämä koskee myös mellakkapoliisia.

Klovnit ovat jotakin perimmäisesti toista.

Nyt liitteessä oli joskus kaunis juttu, jossa ”radiofilosofia” Tuomas Nevanlinna ja Jukka Relanderia oli pyydetty analysoimaan Matrix-elokuvan kohtauksia. Erityisesti minut pysäytti analyysi kohdasta jossa Neo katsoo agenttien (ilmeettömiä pukumiehiä, sekin kaunistaa symboliikkaa) häntä kohti ampumia luoteja, nostaa kätensä, ja sanoo ”Ei” epäuskoisella äänellä. Luodit hidastuvat, pysähtyvät, ja putoavat kilisten maahan. Analyysi kuului, että kyseessä on hyvin perustava symboli, joka tuo mieleen sen, että neuvostoliitto saattoi hajota niin nopeasti ja niin verettömästi; vaikka takana oli aivan ”mieletön rauta”, koko järjestelmä loppui siihen, ettei kukaan enää uskonut siihen. Tässä on minusta valistuneisuuden, vapautumisen ja väkivallattomuuden liitto. Ei tarvitse olla niin vihainen kun tietää että ”mikä on, ei pysy” ja ”ei koskaan on vielä tänään” kuten Brecht kirjoitti. Ei tarvitse olla niin vihainen kun näkee, että vastarinta on hymy, päänpuistus, naurukohtaus pilvessä kun kävelee tavaratalon läpi, no niinpä joo-o, hymy kun lukee sanomalehtien pääkirjoituksia.

Oppii sanomaan:

Arvoisa kansallinen ja kansainvälinen eliitti en enää usko sanaakaan mitä sanotte te olette vanhoja ja minä olen nuori, mikä tarkoittaa, että loppunne tulee minua ennen, ja teidän hautojanne kaivetaan jo eli tukehtukaa sitten kaupapolitiikkaanne ja perustuslakiinne ei, en aio nostaa kättäni teitä vastaan, en vain usko teihin hetkeäkään, jo ennen loppuani minä nauran, tanssin, juhlin elämää, sytytämme tuliamme kaupunkiin, ja tanssimme niiden ympärillä, ja kun joukkonne tulevat sammuttamaan ne, me sytytämme suuremman, mitä useammin pampumme lyövät, sitä hyödyttömämpää se on sillä miten kauan vapaita ihmisiä, nuoria, aseistakieltäytyjiä, prekaareja voidaan orjuuttaa, me käänämme sen vanhan rukouksen toisin, koska kaikki on hyvin yksinkertaista, että loppu on hiljaisuutta. Alussa oli hiljaisuus, ennen kuin hypimme laivoille ja koneiden ääriin ajamaan virvatuliamme ja hiljaisuus on ollut kaiken aikaa kaiken vouhkan alla ja se meidät vapauttaa kaikki on hyvin yksinkertaista: ennen kuin alat lukea, on vain huone, puistot, metsät, tiet, kun mennään kauemmas, vaihtuvat tähdet ja seinät sukupolvet vain näyttämällä joka on kuin ensihetkinään, tai kun näyttelijät ovat astuneet alas ja siksi mitä haluavat.

Jo varhain sanoin ”haluan jotakin muuta”

kun meille tarhassa jo opetettiin rukoustamme.

Ei sitä, missä puhuttiin jumalasta; maailmassa on pahempia asioita kuin Jumala, vaan

sitä, missä luvataan itsestään selvästi haluta oikeita asioita.

Tiedättehän: minulle tulee aina olemaan selvää että haluan hevosen, käydä koulua hyvin arvosanoin, päästä lukioon, armeijaan/sivariin, yliopistoon, hyvään työpaikkaan, perheeseen, rivitaloon, yksityiseen hoitokotiin, hoidetulle hautuumaalle, lisäksi lupaan aina noudattaa lain velvoitteita sekä käyttäytyä ikäni, sukupuoleni, kansani ja lähimmän vallan edellyttämällä tavalla.

Mäkisen eväät

Ohto Syrjänen

S&T 1/07:ssä kirjoittanut **Juha Mäkinen** oli ristiriitainen. Hän kannatti -osin varsinkin ontuvin asiayhteyksin- armeijaa ja -vastusti militarismia (!). Mutta eihän ole armeijaa, joka ei olisi militaristinen...?! Onko kyseessä vain paradoksi...? Credo quia absurdum... Synninpäästöä ei Mäkisel- le ripittäytymisestä huolimatta anneta...

”Veltoilu” ja veltoilu

”Iso joukko porukasta -arvioisin, että noin puolet- oli valinnut sivarin yksinkertaisesti siksi, että se nyt kuitenkin on se helpoin tapa selviytyä asevelvollisuudesta, jos haluaa elellä mahdollisimman veltoa elämää. Tämä joukko koostui nuorista miehistä, joita ei huvittanut mennä armeijaan, koska... ei vain huvittanut. Eipä heitä huvittanut siviilipalveluskaan, ei ylipäänsä juuri muu kuin oma napa ja sen välitön lähiympäristö.” Tämä ei ole ikälopon konservatiivien käsialaa vaan Mäkisen. Tässä hän vatkaa kyllä mustanvalkeaa potaskaa löysin argumentein. Hei, nuori mieshän Sinäkin vielä olet!...? Allekirjoittanutpa paljastaa sentään pienen salaisuuden. Lähestulkoon joka ainoa ihminen tahtoo selvittää elämästä helpoimmalla tavalla tai elellä mahdollisimman ”veltoa” elämää. Joka ainoalle puolestaan on tärkeintä oma napa ja sen välitön läheisyys. Kaikki ihmiset ovat jollain tavalla *pyyteellisiä*. Kyse on aste- ja -laatueroista. Muu on myyttiä. Tämä on eräslähtökohta, ei moraaliarvostelma.

Inhimillinen todellisuus ei ole vastannut kirjoittajan idealistisia ennako-odotuksia. Eipä ole vastannut allekirjoittaneenkaan

vastaavia. Vaan kuinka muutenkaan?! Ihmiset ovat kehityksessään eri vaiheilla tai tasoilla, eihän kukaan ole täydellinen – niin kuin paljon on hoettu (luterilaisuutta inhimillisimmillään)? Mäkinen vaikuttaa asettaneen liiallisia subjektiivisia vaatimuksia koulutuseränsä tovereilleen – ottaen huomioon näiden nuoren iän. ”Veltoilulla” on aina erityiset syynsä, jotka tulisi tietysti selvittää. Kukaan ei ole syyttä ”velto”. Missään tapauksessa veltoitua ei hoideta henkis-fyysisellä väkivallalla keinotekoisessa ympäristössä.

Aatteen miehiä ei ole tarpeeksi, sillä tämä kulttuuri ei rohkaise juuri ketään ajattelemaan. Kuka silti määrittelee ”aatteen”? Ovatko toiset aatteet tässä hyväksyttävempiä kuin toiset? Vaikka jonkun aseistakieltäytymisessä olisi kyse vain ja ainoastaan tutan leikkauttamisen vastustamisesta (tämäkin voi siis olla *aate!*), on se, sittenkin, täysin pätevä peruste kieltäytymiselle – motiivina aikuisen ihmisen henkilöön puuttuvan väkivallan vastustaminen. Vastauksessaan Juha Mäkisen kirjoitukseen Kaj Raninen mainitsi, ettei valtiolle tule suoda oikeutta rangaista ihmisiä aatteidensa johdosta.

Armeijaja”valtiollinentaso”

Kirjoittaja ei tavan militaristin tavoin oivalla tehdä eroa armeijan ja itsepuolustuksen välillä. Se on virhe samoin kuin on virhe olla tekemättä eroa erilaisten armeijoiden, historiallisten aikakausien japolittis-yhteiskunnallisten ideologioiden suhteista. Jos kerran päättää, että ilman aseita ja armeijaa ei pärjää, niin sitten ei varmaan pärjää. Kyse on tahdosta, onhan *ihmisyys* pitkälti

sen alaista. Tavan ”niin se vaan on”-asenne on henkisesti laiskan puhetta. Todellista veltoilua siis...

Mäkisen viljelemä ”me”-puhe on paitsi abstraktia, myös pohjaa vailla. Tässä ”yhteiskunnassa” kun suhtaudutaan uutistenlukijaan tuttavallisemmin kuin naapuriin... Suomen armeija rakennettiin suurkapitalismin suojeluskunnalle, jonka perintö elää siinä vahvasti edelleen. Tämä *asevelvollisuusarmeija* ei siis suinkaan ole olemassa ensisijaisesti tasa-arvoisesti vapaiden yksilöiden hengen, omaisuuden blabla turvaamista varten. Se jolla on kyky näkeä tämän kulloisenkin yhteiskunnan sosiaalisen todellisuuden tilasta. Mihin kirjoittaja sitä paitsi pohjaa olettamuksensa, että asevelvollisuusarmeija olisi ”*demokraattisin* puolustusvaihtoehto”? Mikään armeija ei ole koskaan demokraattinen organisaatio. Ja se perimmäisin kysymys: MITÄ oikein tarkalleen ottaen tahdotaan puolustaa...?

Vanha parta **Kyösti Rantasalo** välitti samaisessa numerossa 1/07 arvokkaan – todella mielettömän ja ajattelemisen arvoisen – kuvauksen Suomen asevelvollisuusarmeijasta ”hallituksen joukkoina”. Se päättyi sanoihin: ”Repikää siitä”. Todellakin. Ani harvoin tapaa julkisuudessa iäkäämpi- en puolelta muuta kuin (vähintäänkin suoraan välillistä) sodan ihannoitua. Historian opetukset on siis hyvä tuntea – mutta ei suinkaan sillä tavoin, että elää koko ajan puoliksi hautausmaalla.

ABC

Selvää on, että vallitseva porvarillis-kapitalistinen yhteiskuntajärjestys ja niin muodoin – tuotantotapa *tarvitsee väki-*

Jo varhain on sanottava: ei. Haluan jotakin muuta. Enkä enää usko vallan litaniasta sanaakaan. Olen valmis astumaan kaduille, vain sanoakseni, että näin on, myös tapaamaan muita, etten jää loukon pimeään katsomaan kuvavirtaa, jonka suuri raha heittää silmillemme. Mieluummin tapaan ihmisiä, ja rikon hiljaisuuden ja eristyneisyyden myös juuri nyt.

valtakoneiston tuekseen – sen etujen mukaista on mitä suurimmassa määrin sitoa kansan enemmistö aatteensa puolustajaksi – mikäli mahdollista. Mäkisen edustama ajatuslinja on ilmeisen sokea näkemään asioiden (väkivallan eri asteiden) perimmäisiä syy-yhteyksiä. Näitä Mäkinen ei tunnu todellakaan käsittäneen. ”Puolustusvoimia” ja ”kriisinhallintaa” tarvitaan vain ja ainoastaan siksi, että aggressiivista kasvua ja kilpailua ekspansivisesti ajava kapitalistinen elämäntapa altistaa maailman ympäristötuhoille, kriiseille, selkkauksille ja sodille. Vieläpä kutakuinkin em. järjestyksessä. Demagogiasta on asiataonta syyttää – nämä ovat vain pelkkiä maalaisjärkisiäkin tosiasioita.

Kirjoittajan edustama ajatuslinja erottaa siis yksilön mainitsemastaan ”valtiollisesta tasosta”. Mutta eikö valtio (so. *määrätty sivistyselämä*) kuitenkin muodostu sen yksittäisistä kansalaisista, lähtökohtaisesti yksilöistä (ja vieläpä mitä suuremmissa määrin *Vapaista Yksilöistä*)? Väkivaltakysymyksen ratkaisu alkaa sen kysymyksen esittämisestä, *miten ja missä määrin* ns. rahvaan ihminen *tahdotaan* saada ymmärtämään yksilöllisyytensä, yleismaailmallisen hyveen, moraalien ja veljeyden, ja -mitä suuremmissa määrin- henkilökohtaisen vastuunsa sekä siis *tahtomaan* toimia näiden mukaisesti. Jeesuksenkin yksilöllisyhteiskunnallinen sanoma on todellisuutta ja totta vain niille, jotka häntä *tahtovat* seurata... Kristillinen protestanttinen kulttuurikaan ei ole sitä tahtonut tehdä. Tätä ei pidä missään nimessä erottaa siitä historiallis-kulttuurisesta tilanteesta missä nyt – ja minkä sisäisesti jakautuneita tuotteita (kirjaimellisesti...) myös olemme.

Asepalvelus lyhenee Venäjällä

2 huhtikuuta alkaneissa kevät-kutsunnoissa määrätään sotilaita ensimmäistä kertaa 18 kuukauden palvelukseen aikaisemman kahden vuoden sijasta. Vuonna 2008 palvelus lyhenee edelleen 12 kuukauteen. Kuitenkin samalla terveydellisiä ja muita vapauttamisperusteita tiukennetaan. Toisin sanoen sotilasviranomaiset pyrkivät värväämään aikaisempaa suuremman osan asevelvollisista palvelukseen. Lisäksi Venäjän armeija pyrkii värväämään lisää sopimussotilaita modernisoimaan ja ammattimaistamaan armeijaa. Kuitenkin monet näistä sopimussotilaita on värvätty pidentämällä heidän palvelusaikaansa sopimuksella, usein pakottamalla. Sotilaiden äitien komiteat kertovat myös asevelvollisuusikäisten sattumanvaraisesta pidättämisestä ja häirinnästä, jonka tarkoitus on usein pikemminkin kiristää heiltä lahjuksia hinnaksi vapauttamisesta kuin todella saattaa heidät palvelukseen.

Prostituutiotaasevelvollisilla

Asevelvollisten kehoista oloista Venäjän armeijassa on kerrottu tässä lehdesä usein aikaisemminkin. Viime aikaiset

uutiset kertovat kuitenkin aikaisemmin huomaamatta jääneestä väärinkäytöksen muodosta. Pietarin Sotilaiden äitien mukaan vanhemmat varusmiehet ovat pakottaneet Pietarin sotilaspiirin nuoria sotilaita prostituution. *"Hyvin ansaitun levon sijasta nuoria asevelvollisia tilataan öisin puhelimitse viihdyttämään korkea-arvoisia asiakkaita - mukaan lukien armeijan kenraaleja,"* kertoi Pietarin sotilaiden äitien **Ella Polyakova** St Petersburg Times -lehden mukaan.

Simputus, rahan kiristys, fyysiset pahoinpitelyt ja raiskaukset Venäjän armeijassa ovat olleet esillä useissa raporteissa jo ennenkin, mutta prostituutioepäilyksiä ei ole aikaisemmin esitetty.

Vanhemmat varusmiehet valitsevat potentiaaliset prostituoidut huolellisesti ja niitä jotka vastustelevat kidutetaan, kerrotaan Sotilaiden äitien sotilassyöttäjän toimistolle lähettämässä aineistossa. Sotilaiden äidit vieraili viestijoukkojen yksikössä yrittäen tavoittaa kahta asevelvollista, joiden kerrottiin toimivan puhelinprostituutina. Poljakovalle kuitenkin kerrottiin, että molemmat oli kotiutettu lääketieteellisin perustein, toisella oli Hepatititis C ja toisella HIV.

Sotilaiden äitien keräämän aineiston mukaan nuoret asevelvollisprostituoidut tilattiin joko puhelimitse tai heidät herätettiin keskellä yötä, kun asiakas oli tilannut tietynnäköisen miehen.

Heinäkuussa 2005 jaroslavlilainen asevelvollinen **Denis T.** lähetti Leningradin sotilaspiirin sotilassyöttäjälle kirjeen, jossa kertoi pakkoprostituution kauhuista. Nyt kotiutettu asevelvollinen vertasi armeijaoloja raakaan orjuuteen.

"Vanhemmat asevelvolliset vaativat meitä rahaa ja pakottivat meidät hankkimaan sen myymällä itseämme kaduilla," Denis kirjoitti. *"En todellakaan halunnut mennä. Lopulta he kuitenkin onnistuivat murtamaan tahtoni. Öisin ne lähettivät minut ja muut Katariina Suuren patsaalle."*

Monumenttia ympäröivä puutarha on tunnettu miesprostituutujen ja heidän palveluitaan etsivien seuranhaku-paikka. *"Jos ajat yöllä Katariina Suuren monumentin ohi Nevsky prospektillä, saatat hyvinkin nähdä joitakin kirjeessä kuvattu henkilöitä,"* Polyakova sanoi.

Oikeuskäsittelyn seurauksena Denis kotiutettiin armeijasta, mutta parittajia ei rangaistu.

Lähteet: The St Petersburg Times, 13 February 2007, BBC, 13 February 2007

Co-Update, April 2007

Synnit naamalle

Valtioarmeijoiden - armeijavaltioiden pahin puoli on todella se, että ne ovat kuin valtioita valtioissa. Väkivallan siemen idätetään niissä. Sitten se versoo koko valtioon (parlamentaarinen valtio - tasa-arvoa tavoittelevan yhteiskunnan autoritaarinen irvikuva?) - ja näin väki ja valta - väkivaltio, on ikuinen.

"Suomi harrasti hyökkäyssotaa viimeksi vuonna 1941, mutta niitä syntyjä on yhtä turha syyä nykyisten päätöksentekijöiden naamalle kuin Hitlerin toimia Angela Merkelin harteille." kirjoittaa Mäkinen. (Mikä "Suomi"...? Ei minun Suomi...) Kun ottaa huomioon miten luokka-, Talvi- ja Jatkosodan syntyjä - yhäkin - mitä kiihkeimmin ihannoidaan, vaietaan ja jopa suoranaisesti kätketään, ei voi kylliksi tuoda julki moraalisuuden vastuun vaatimusta.

Sarka takeiksi

Lopulta kaikkein tärkein aseistakieltäytymistäjyksilönvapautta koskeva juridis-yhteiskunnallinen kysymys liittyy kieltäytyjän sodanaikaiseen asemaan: yksilön *omantunnonvapauden* tunnustamiseen (vaikka yhteiskunnan pitäisikin tulla sellaiseksi ettei siinä edes tunnettaisi sodan käsitettä).

Kirjoittaja esitteli kääntämäänsä (!) sarkatakkia. "Isänmaallisuus" on sekin tietenkin ideologista. Sarkatakkikäntäjää pidetään syytäkin epäluotettavana, rakentuuhan järjestelmä ehdottomalle kuuliaisuudelle ja niin muodoin luotettavuudelle (tai "luotettavuudelle" - missä määrin ominaisuus on aito jos se perustuu epäpuhtaille motiiveille, pelolle jne...?). Tottakai juttu toimii toiseen suuntaan: onhan "miehissä" järjestelmässä oltava "maitojunan" käsite... Vaan kyllähän rauhanjärjestön historiallisenkin pasifistinen aatekatoaisi kokonaan, jos nyt Aseistakieltäytyjäliitto ryhtyisi ajamaan sarkatakkikäntäneiden rekrytoimista armeijaan! Ei veikkonen nyt sentään! Kyllähän Mäkinen satuili siinä aivan ajattelemattomia. Jos väitetystä dogmaattisuudesta luopuu, on kohta pelkkä dog, jollaisista silloin tällöin kuullaan sääliänsä surkeasti vikiseviä, varoittavia esimerkkejä (tuorein ay-revari Matti Viialainen - Ylipäällikön päiväkäsky on ja pysyy rosvojen luolan seinällä - siinä valtionkirkon perusristiriita.)

Aseistakieltäytyjäliitonrooli

Kirjoituksesta jäi olennaisella tavalla epäselväksi, millaista toimintaa Mäkinen AKL:lta peräänkuuluttaa. Allekirjoittanutkin on liiton roolia paljon pohtinut. On ymmärrettävää, että järjestön täytyy mahdollisesti säilyttää tietty ideologinen sitoutumattomuus, muuten se ei oletettavasti vetäisi saati hengittäisi mainitulla "valtiollisella tasolla"...Mäkisen teräselkäränkainen puhe "siviilipalvelusmiesten maineen pilaavista lusmuilijoista ja velttoilija-aikeesta" hymyilyttää "aidon aatteellisen" ryhdikkyiden vaatimuksessaan. Tästä edelleen juontuukin outo hyökkäys. Kyse on kuitenkin kokijalleen vakavasta, jopa todellisistakin tuntemuksista. Lapinjärvestään allekirjoittaneen korvaan jäi joltakin luennolta: "...Maksuhäiriöt ovat kieltäytyjille enemmänkin sääntö kuin poikkeus...!?!? Tällainen ei imartele.

Totta kyllä, että tavallaan aseistakieltäytyjästä tulee tietyin vaihtelevin tavoin väliinputoaja ja erilainen mies: erittäinkin hän ei jaa "miesten koulun" kokemuksia useimpien miesten tavoin. Aihe (kuten monet muutkin välillisesti)-voim muodostuu araksi. Hän tulee kohtaamaan myös todellista syrjintää. Mutta toisaalta, ennemmin tai myöhemmin, on hän pakotettu tekemään vakavasti tiliä aatteensa kanssa; kerran "lusmu" ei välttämättä ole ikuisesti "lusmu".

Ei ole silti täysin mahdotonta myöskään yhtyä eräin osin kirjoittajan rivien väliseen tyytymättömyyteen. Miksi AKL:sta jäämahdollisesti hiukan laimeahko, ehkä jopa jokseenkin elitistinen ja liiaksi pääkaupunkikeskeinenkin vaikutelma (toisaalta Helsinki on vanhastaan ikään kuin eräänlainen "pääkallonpaikka" Suomessa)? Voisiko AKL toimia myös eräänlaisena aseistakieltäytyjien "veljesliittona"; rakentaa paremmin yhteyttä maan "reservinsivariin" ja -totaalien "syvien rivien" (!) välille, toimia maakunnallisemmin? Entä reaalin rauhankasvatus ja sen kehittäminen? Velttoilusta puheen ollen on kuitenkin pidettävä mielessä, ettei AKL:lla suinkaan ole monopolia pasifismin Suomessa...! Vaan nythän S&T:ssa on alkanut viriämään pitkään kaivattua vuorovaikutusta lukijakunnan välille... Mäkisen kirjoitus herätti pohdintaa ja keskustelua. Hieno!

"Huono maineemme" ja "yleinen mielipide"

"Keston sijaan sivarin ongelma on sen huono maine. Satojen tuhansien ellei miljoonien suomalaisten mielestä siviilipalvelus on moraalisesti epäilyttävä, jopa tuomittava valinta. Ei pidä langeta siihen ansaan, että pitää näitä ihmisiä vain umpimielisinä, analyttiseen ajatteluun kykenemättöminä militaristeina." Mäkinen kirjoittaa. Mikki-Hiiren herkkumuhennos sentään. Voiko miljoona karpästä olla väärässä...? Mikä siis on tämä "ansa"??? Täysin katteetonta massa oletuksissaan Mäkinen ohittaa tyystin sen *erinomaisen laajamittaisen ja monitahoisen suuren rahan propagandan vaikutuksen, jota massalle jatkuvalla syötöllä syötetään vuoden jokaisena päivänä joka ainoasta tuutista.* Kyllä vain: massa on juuri sitä "mieltä", mitä sen tahdotaankin olevan!!!

Kohtalaisen tuoreessa uutisoinnissa (joka sisälsi toimittajan oman kommentaarin ts. "Peruskoulun kertausharjoitukset") siviilipalveluksesta mainittiin:

"(Lapinjärvellä siviilipalvelusmiesten suosituimmat tavat viettää vapaa-aikaa ovat lukeminen, tv:n katselu, netin käyttö, liikunta, pokerin pelu ja kaljan juonti. Saunaan pääsee kahdesti viikossa." (HS 21.4.2007). Miksi jälkimmäiset piti provosoivasti mainita? Eivätkö varusmiehet juo kaljaa, pelaa uhkapelejä tai saunoa? (Varmasti, mutta harvoinpa siitä mainitaan *virallisissa yhteyksissä*.) Tämä taas "moraalisesti epäilyttävää" sivareiden -ja sivarin- tappioksi (ottaen nimittäin huomioon sen uutispiirien ja -boikotin missä aatteenomme tosiasiallisesti olemme).

Semantiikka opettaa sanojen taikuuudesta (vai pitäisikö sanoa noituudesta?). Populistisen propagandistin asiayhteyteen kuulumattomat, mutta taidokkaasti siihen määrättyllä tavalla järjestetyt ja korostetut, aivan epäolennaiset seikat muodostuvat ennakkoluuloja historiallisena taakkana helposti hellivässä ja kohta kollektiivisesti uusintavassa kademielessämme hyvin merkitykselliseksi. Allekirjoittanut ei ole kohdannut yhtäkään (sic!) porvariillisen median juttua siviilipalveluksesta tai sp-miehistä ilman niitä. Entä miten tämä sopii Mäkiseen ja ensiksi siteerattuun? "Ei pidä langeta siihen ANSAAN, että..." Mikä ansa??? Mitä kielikuvia... Esiintuotu sivarin

"huono maine" ei suinkaan juonnu ensisijaisesti *sivarista*, vaan sivareista, jotka on aina leimattu "lusmuiksi" taho. niin aivopesijöiden kuin -pestyjenkin taholta. "Huono maine" - *kenen silmissä, tarkalleen ottaen?*

Se että tunnetaan korkeampi etiikka ja noudatetaan silti alemmaa, ei ole mitään moraalisuutta vaan silkkaa pahuutta. Mutta ehkä massa ei korkeampaa etiikkaa tunnekaan, vaan on paitsi reaalisesti siitä tietämätön, myöskin pitkälti käytännössä täysin kykenemätön alkeellisimpaankaan analyttiseen saati loogiseen ajatteluun? Tällöin sen "mielipiteitä" on aivan turha - edistysnimissä -noteerata.

Samastumistahto

Ei tietenkään liene poikkeuksellista, että joku aseistakieltäytyjäkin turhautuu paitsi tähän yhtäläiseen, myöskin yleiseen ympäristön paineeseen, ja alkaa kaivata *vahvistusta identiteetilleen*. Militarismiakin, sen *toiminnallisen luonteen ja sen edustamien ns. perinteisten arvojen* vuoksi, tahtoen samastua *johonkin* - keinolla millä hyvänsä. (Yhteistuntoa ja -henkeä lujittavatoiminta on tietysti *erästä näkökulmasta* armeijan vahvuus. *Paljon sitä tosin pönkitetään propagandallakin*. Laumahenki on hyvin lähellä meitä, vielä perin alkukantaisen kulttuurin kasvattamia ihmisolentoja. Tämä olisi sinänsä myönteinen asia, jos se lähentäisi ihmisiä kaikin puolin inhimillisiin, positiivisiin tuloksiin, mutta se päämäärä, minkä ympärille sen nostattamiseen näin luodut puitteet pyrkivät, yksiselitteisesti ei). Aika on arvovapaa ja vapaa-arvoinen... "Vanhaa" ei ole... Kuka valitsisi "Uuden" *puolestasi*...? Pelkkä ajatuskin on sietämätön...

Aatteiden maailmassa ei koskaan ole täyttä vaihto- ja palautusoikeutta... Siihen on parasta totuttua. Silti tämäkin on harvaa, pelkkä ajattelun ansa... Alkää vannoko ensinkään...

Mäkisen kirjoituksessaan käyttämä kieli sisälsi paljon militaristisia kielikuvia, mutta niin oli hiukan Ranisen vastauksenkin laita. Allekirjoittanutkin taitaa olla hyökkäävä - väkivalta on syvällä kielessä ja kulttuurin rakenteissa.

Jatkuoa etusivulta...

Värvääminen ja aseistakieltäytyminen

Pakollinen asepalvelus ja kieltäytyjät

Kolumbian pakollisen asepalveluksen rakennetta luonnehtivat suuri palvelukseen kutsuttavien määrä, korkea palveluksesta vapautettavien osuus ja suhteellisen pieni asepalveluksen todella suorittavien määrä.

Vuodesta 2003 alkaen on ollut suuntaus lisätä palvelukseen kutsuttavien ja vähentää vapautettavien määrää, jolloin sotilaspalvelukseen veloitettavien lukumäärä kasvaa. Tämä on huolestuttava suuntaus – erityisesti kun otetaan huomioon se, että useimmat palvelukseen kutsuttavat tulevat matalan tulotason perheistä, jolloin heillä ei ole varaa ostaa itseään ulos sotilaspalveluksesta (maksamalla sotilaspalvelukortista) tai lahjomalla viranomaisia.

Koska aseistakieltäytymisoikeutta sotilaspalveluksesta ei ole tunnustettu laillisesti, meidän tulee käyttää armeijan käsitteistöä arvioidaksemme asevelvollisuuspalveluksesta kieltäytymisen ja pakkovärväyksen laajuutta Kolumbiassa. Viralliset tilastot tarjoavat tietoa kolmesta eri kategoriasta nuoria, jotka ovat sanoneet ei yhteistyölle värväysjärjestelmän ja asevelvollisuuden toteuttamistavan kanssa. Nämä kolme kategoriata ovat: "remisos" (ilmoittautumatta jättävät), karkurit ja "desobedientes" (tottelemattomat). Remisojen katsotaan rikkoneen värväytymistä koskevaa lakia, mikä teoriassa johtaa sakkoihin muttei vapaudenmenetykseen. Karkuruus ja tottelemattomuus katsotaan kuitenkin sotilasrikoslain rikkomuksiksi ja niistä voidaan rangaista vapauden menetyksellä. Käytännössä remisot ja tuotu oikeuteen karkuruusrikoksista. ²

Remisojen määrä on ollut varsin korkea verrattuna sotilaspalvelukseen velvoitettujen määrään. Keskimääräinen osuus vuosina 1995–2003 on ollut noin 26%. Vaikka yleinen suuntaus on ollut alaspäin, vuonna 2003 tapahtui dramaattinen lisäys: tuolloin 48,5% sotilaspalvelukseen velvoitetuista jätti ilmoittautumatta.

Taulukko 1

Tottelemattomuus armeijassa	Tottelemattomuus poliisivoimissa	Karkuruus armeijasta	Karkuruus poliisivoimissa
2001–2003	1995–2003	2001–2003	1995–2003
690 henkeä	118 henkeä	5541 henkeä	13 henkeä

Kuten huomaamme taulukosta 1, karkuruus- ja tottelemattomuustapaukset armeijassa ovat huomattavasti yleisempiä kuin poliisissa. Vuosittainen keskiarvo armeijasta ja 1847 karkuria. Näin ollen voidaan todeta, että jostakin syystä asevelvollisuudesta kieltäytyneiden ja remisoksi luokiteltujen suuren joukon nuoria lisäksi on myös huomattava joukko ihmisiä, jotka kieltäytyvät pysymästä valtion sotavoimien riveissä tai noudattamasta käskyjä armeijaan jouduttuaan.

Sotilaspassi ja aseistakieltäytyminen

Yksi asepalveluksesta kieltäytyvien vaihtoehto on yrittää hankkia vapautus tai lykkäys laillisin perustein, jolloin heillä on mahdollisuus maksaa armeijalle määrätty "kompensaatio" ja saada sotilaspassi värväytyksi tuleminen sijasta.

Jokainen joka kieltäytyy maksamasta tätä kompensatiota (koska sodan rahoittaminen on vastoin heidän eettistä tai poliittista vakaumustaan) on erityisessä tilanteessa. Laillisesti heillä ei enää ole pakkoa suorittaa asepalvelusta. Kuitenkaan ilman sotilaspassia heillä ei ole mahdollisuutta valmistua korkeamman asteen opinnoista tai solmia työsopimuksia.

Lisäksi hallitus on yrittänyt muuttaa lakia niin, että sotilaspassia vaaditaan ulkomaanpassia haettaessa, yliopistoon rekisteröityessä tai ammattiin valmistuessa, ajokorttia hankittaessa tai julkiseen tai yksityiseen toimeen hakeuduttaessa. Samaan aikaan jotkut aseistakieltäytyjäryhmät yrittävät puuttua tähän tilanteeseen nostamalla oikeusjuttuja syrjinnästä ja perusoikeuksien loukkaamisesta, vaikkakin tämä toiminta on vasta alkuaasteellaan.

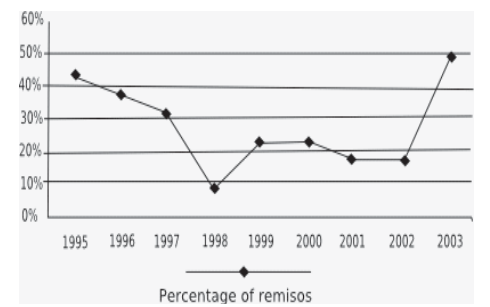
Valtion värväys: epäsäännöllistä joutoa

Vaikka sotilaiden värväystä koskevat menettelytavat on säädetty laissa, monissa tapauksessa lakia ei noudateta ja sen tarkoitettu puolueettomuus katoaa mielivaltaisuuteen ja korruptioon.

Batidas (värväysiskut) ovat pakkovärväyskäytäntö, jota harjoitetaan julkisilla paikoilla, yleisimmin köyhillä asuinalueilla ja maaseudulla. Ne, joilla ei ole sotilaspassia, kaapataan välittömästi, nostetaan kuorma-auton lavalle ja otetaan armeijaan. Värväyslakien mukaan tällainen on laitonta: ketään ei pitäisi pakottaa liittymään välittömästi, korkeintaan heidät voitaisiin pakottaa rekisteröitymään värväysprosessin aloittamiseksi (tai ratkaisemaan tilanteen jollain muulla tavalla). Armeija ei huomioi tai kunnioita edes laillisia vapautus- ja lykkäysperusteita. Alkuperäisväestöön kuuluvia ihmisiä, isä, pakolaisia, fyysisesti vammautuneita ja yliopisto-opiskelijoita otetaan riveihin huolimatta säännöistä, jotka antavat heille vapautuksen tai lykkäystä sotilaspalveluksesta.

Lasten värvääminen laittomiin aseistakieltäytyjiin

The Coalition to Stop the Use of Child Soldiersin maailmanlaajuinen raportti vuodelta 2004 arvioi, että neljäsosa Kolumbian laittomien aseellisten ryhmien sotilasta on alle 18-vuotiaita. Nämä lapset osallistuvat taisteluihin ja huoltokuljetuksiin, toimivat läheteinä ja vartioina ja asettavat räjähteitä ja miinoja. Jotkut heistä ovat liittyneet paetakseen köyhyyttä, työttömyyttä tai huonoa kohtelua kotona, kun toiset

haluavat kostaa perheenjäsenen tai ystävän kuoleman. Monilta estetään yhteydet perheisiinsä. Tyttöjä pakotetaan sukupuolisuhteisiin miespuolisten sotilaskomentajien kanssa.

Uuden lapsuutta ja nuoruutta koskevan lain mukaan 15-vuotta täyttäneitä laittomien aseellisten ryhmien toimintaan osallistuvia lapsia ei kohdella enää konfliktin uhreina vaan heitä voidaan rangaista, mikä on vastoin Lasten oikeuksien kansainvälisen komitean viimeisimmässä raportissaan esittämiä suosituksia.

1 - Aseistakieltäytymisoikeus on implisiittisesti tunnustettu Ihmisoikeuksien julistuksen 18. artiklassa ja Kansalais- ja poliittisia oikeuksia koskevan yleissopimuksen 18. artiklassa, jonka Kolumbia on hyväksynyt lailla 74 vuonna 1968, sekä Amerikan ihmisoikeussopimuksen artiklassa 12, jonka Kolumbia on hyväksynyt lailla 16 vuonna 1972. Nämä sopimukset säätävät ajatuksen- omantunnon- ja uskonnonvapauden (MADRID MALO, 2006,3). Eksplisiittisesti aseistakieltäytymisoikeus on tunnustettu YK:n yleiskokouksen päätöslauselmassa 33/165 vuonna 1978 ja ihmisoikeuskomission päätöslauselmassa 5.3.1987 sekä päätöslauselmassa 2002/45.

2 - Laki 522 vuodelta 1999 määrittelee tottelemattomuuden seuraavasti: jättää noudattamatta komentavan sotilaan laillisten menettelytapojen puitteissa antamaa oikeutettua käskyä, mistä voi seurata 1–3 vuoden vankeusrangaistus (artikla 115). Sotilaskarkuri voi saada 6kk–2v tuomion. Tuomion suoritettuaan syytetty on velvollinen suorittamaan sotilaspalveluksen, mukaan luettuna ajan jonka hän on ollut poissa tai vapautensa menettäneenä (artikla 128).

Aseistakieltäytymisen alkuvaiheet Kolumbiassa

Kolumbiasta aseistakieltäytymisestä tuli julkinen kysymys vuonna 1988, kun joukko ihmisiä (yliopistoihmissä, filosofeja, oikeusopineita, älymystöä ja kirkkojen jäseniä) kyseenalaisti pakollisen sotilaspalveluksen.

Hyödyntäen perustuslain muutosprosessia vuonna 1991 Aseistakieltäytyjäkollektiivi ja mennoniitikirkon Kieltäytyjät rauhan puolesta -ohjelma käynnistivät kampanjan, jonka tarkoitus oli saada aseistakieltäytymiskysymys mukaan perustuslaista käytävään keskusteluun. Tuona vuonna järjestettiin julkista toimintaa: marsseja, lehdistöhaastatteluja, kouluissa mobilisointia ja 6000 ihmisen allekirjoittaman julistuksen luovuttaminen kansalliselle perustuslakikokoukselle. Tämän työn ansiosta asiasta keskusteltiin ja omantunnonvapauden kolumbialaisille turvaava 18. artikla lisättiin perustuslakiin.

Samaan aikaan syntyi Medelliniin Red Juvenil -järjestö, yhteisöön perustuva organisaatio, joka vaikuttaa nuorten oikeuksien, kuten aseistakieltäytymisoikeuden, toteutumisen puolesta väkivallattomuuden ja kansalaistottelemattomuuden lähtökohdista.

Vuonna 1994 tapahtui merkittävä asia: esittäessään julkista aseistakieltäytymisjulistustaan **Luis Gabriel Caldas** vietiin vankilaan ja myöhemmin joutui elämään maan alla kunnes Amnesty International, joka oli adoptoinut hänet mielipidevangiksi, sai painostettua tilanteeseen ratkaisun.

Samana vuonna Kolumbia osallistui ensimmäiseen latinalaisamerikkalaiseen aseistakieltäytymistapaamiseen Paraguayssa ja toimi yhdeksannen kansainvälisen aseistakieltäytymistapaamisen isäntämaana, mikä herätti julkista mielenkiintoa.

Vuonna 2000 Bogotassa perustettiin Acción Colectiva por la Objeción

de Conciencia en Colombia -järjestö aseistakieltäytymisoikeuden puolesta Kolumbiassa tehtävän työn voimistamisesta kiinnostuneiden järjestöjen lähentämiseksi.

Vuosina 2002–04 useat nuorisoryhmät eri puolilla Kolumbiaa toteuttivat 'Juventudes desde la NoViolencia Activa Resistiendo a la Guerra' -nimistä kampanjaa. Se oli yksi ensimmäisistä askeleista kohti kansallisen aseistakieltäytyjäverkoston luomista, mikä toteutui syyskuussa 2005 Kansallisen aseistakieltäytyjäkokouksen muodossa.

Sen jälkeen on järjestetty neljä kansallista tapaamista sekä työpajoja aseistakieltäytymisen juridisista mahdollisuuksista. Heinäkuussa 2006 Kolumbiassa järjestettiin kansainvälinen tapaaminen kansainvälisestä solidaarisuudesta Kolumbian aseistakieltäytyjille useiden kansainvälisten sodanvastustaja- ja aseistakieltäytyjädelegatioiden läsnäollessa. Samalla

syntyi idea kansainvälisen tukiverkoston luomisesta Kolumbian aseistakieltäytyjille.

Koska Kolumbian tilanne on erilainen kuin muissa maissa ja aseistakieltäytyminen on kehittynyt keskellä valtion, sissien ja puolisolitaallisten joukkojen aseellista konfliktia, johon vaikuttavat lukuisat erilaiset syyt ja toimijat, oikeus aseistakieltäytymiseen ei tarkoita vain oikeutta kieltäytyä virallisesta sotilaspalvelusta, vaan myös oikeutta kieltäytyä palvelemasta pakosta mitään konfliktiin osallistuvaa aseellista ryhmää ja oikeutta kieltäytyä kaikista militarismien ilmaisuista jokapäiväisessä elämässä (kuten autoritarismista) sekä uusliberalistisen talousmallin kaltaisista militarismia ylläpitävistä järjestelmistä.

Naisaseistakieltäytyjät Kolumbiassa

Andrea Ochoa, Objetera de
Conciencia, Bogotá, Colombia.

Naisten julkinen vastustus pakollista asepalvelusta kohtaan Kolumbiassa sai alkunsa vuonna 1924. Ammattiyhdistysjohtaja **Carlota Rúa** käynnisti ensimmäisessä työläisten kongressissa keskustelun pakollisesta asepalveluksesta väittäen, ettei nuoria työläisiä ja talonpoikia tulisi viedä mailtaan ja työpaikoiltaan, joissa he auttavat maata työllään, tuhoamaan sitä armeijan osana. Sama aloite kannusti toisen naisryhmän vastustamaan poikiensa ja miestensä värväämistä Perun vastaisen sodan aikana. Heidän vastustuksensa nousi esille julkisuudessa ja sai aikaan keskustelua maan sisällä.¹

Vuosien kuluessa naiset ovat jatkaneet aloitteiden organisoimista maan sisällä käytävää sotaa vastaan ja etsineet rauhaa ja sovittelun perustuvaa ratkaisua aseelliseen konfliktiin. On aihetta mainita "Naiset ja aseelliset konfliktit" -työryhmän toiminta, joka tuo yhteen eri ryhmiä ja yksilöitä tutkimaan ja pohtimaan naisiin, nuoriin naisiin ja tyttöihin kohdistuvia moninaisia väkivallan muotoja Kolumbian aseellisen konfliktin ympäristössä. Tämä työ on äärimmäisen relevanttia, koska sukupuolinen väkivalta oli näkyvätöntä huolimatta eri aseellisten ryhmien naissukupuoleen kohdistaman väkivallan ankaruudesta.²

Yhtä tärkeää on "Kolumbian naisten rauhanaloitteet" -yhteistyöverkoston työ, joka myös tuo eri ryhmiä yhteen YK:n turvallisuusneuvoston päätöslauselman 1325 (hyväksytty 31.10.2000) perustalta. Päätöslauselma kehottaa naisten ryhmiä osallistumaan aseellisia konflikteja koskeviin neuvotteluihin ja vuoropuheluun ja haluaa niiden merkityksen tunnustamista sovitteluprosessissa ja aseellisten konfliktien naisiin aiheuttaman vaikutuksen vähentämisessä.³ Nämä järjestöt ovat tehneet tärkeää työtä ja osallistuneet yhtä hyvin poliittiseen keskusteluun kun yhteiskunnalliseen työhön ja julkisiin mielenosoituksiin.

Vaikkakin aseistakieltäytyjäliikkeen sisällä itsessään sukupuoliperspektiivi ei ole niin selkeä, koska aktiivisen väkivallattomuuden periaatteet vaikuttavat naisiin samalla lailla kuin miehiinkin, naisilla on olennainen merkitys liikkeessä. Antimilitarismi toimii kattavana näkemyksenä sodan rakenteellisista syistä ja sodan ilmapiiristä yhteiskunnassa sekä ratkaisujen ja vaihtoehtojen edistämisen lähtökohdalla erilaisista näkökulmista. Maassamme, jossa vain miehet on velvoitettu sotilaspalvelukseen, naisten asema työssä ja aloitteissa oikeudenmukaisemman, maan ongelmia ruokkivista jyrkistä sosiaalisista

epäoikeudenmukaisuuksista vapaan Kolumbian rakentamiseksi maan ope- tellessa käsittelemään konfliktejaan turvautumatta väkivaltaan on paljon syvempi kuin vain solidaarisuus ystäviä, kumppaneita ja poikia kohtaan. Tästä näkökulmasta työ aseistakieltäytymis- oikeuden hyväksi on levinnyt erityisesti vaihtoehtoisen pedagogiikan kautta, joka tavoittaa kaikista sosiaalisista ja kulttuurisista traditioista tulevia lapsia, nuoria ja aikuisia edistäessään väkival- lattomuutta. Samaan aikaan se on laa- jentanut näkökulmaansa käsittämään julkisten palvelujen kohtuuttomien hin- tojen epäoikeudenmukaisuuden, reilun kaupan tärkeyden (oikeudenmukaisen, tietoisien ja solidaarisen kaupan) ja suoran toiminnan luovuuden kaltaisia teemoja. Näillä työkentillä naiset ovat olleet mukana voimallisesti.

On myös aiheellista huomata, että valtion asevelvollisuusjärjestelmän li- säksi lain ulkopuolella toimivat ryh- mät - sissit ja puolisolitaalliset ryhmät - värväävät sekä pakolla että vapaaeh- toisuuden pohjalta miehiä ja naisia sukupuolien tasa-arvon nimissä. Tä- män takia on ollut tärkeää, että naisia on julistautunut aseistakieltäytyjiksi, kieltäytyneet osallistumasta minkään armeijan toimintaan tai osallistumasta ylipäätään millään tavalla machistisen, patriarkaalisen ja militaristisen kult- tuuriin ylläpitämiseen, joka luo raakaa väkivaltaa josta Kolumbia kärsii.

Tällä tavoin Kolumbian aseistakiel- täytyjäliikkeessä mukana olevat naiset tehneet mahdolliseksi sekä tarttua on- gelmaan että ehdotettuihin vaihtoehtoihin sodalle laajasta perspektiivistä, ymmärtää kolumbialaisen todellisuus- den kompleksisuutta ja tarvetta syviin ja rakenteellisiin muutoksiin. On kos- kettavaa, että meillä on kaikkein eniten voimaa kutsua ihmisiä julkisiin tekoihin ja että miehet, sen lisäksi että tuntevat tukemme päätökselle kieltäytyä sotilaspalveluksesta, tunnustavat mei- dät yhtä tärkeiksi liikkeessä tietäen, että kaikkien tulee omistaa sielunsa, sydämensä ja kätensä jokapäiväisen elämän ja sotaa tukevan politiikan muuttamiseen.

1 - Giraldo, Jhon. "La Objeción de Conciencia en Colombia: una historia en movimiento", julkaistu osoitteessa: www.nodo50.org/moc-carabanchel/campa%F1as/objecion/15m04_colombia_agresion.htm

2 - Mesa de Mujer y Conflicto Armado en Colombia, www.sivusto.com
www.mujeryconflictoarmado.org/lamesa.html

3 - Iniciativa Mujeres por la Paz, www.sivusto.com: www.mujeresporlapaz.org/

Tue Kolumbian aseistakieltäytyjiä

Andreas Speck

Vain harvoissa maissa on pidempi aseellisen konfliktin historia kuin Kolumbiassa - tällä hetkellä se on kestänyt yli 50 vuotta. Valtion asevoimien, puolisolitaallisten joukkojen ja erilaisten sissiarmeijoiden vuosikymmeniä jatkunut sota ja väkivalta on johtanut koko kolumbialaisen yhteiskunnan militarisoitumiseen. Useiden epäonnistuneiden rauhanprosessien jälkeen "sota terrorismia vastaan" ja sen kolumbialainen vastine, "Plan Colombia" ja "Plan Patriota" johtivat aseellisen konfliktin eskaloitumiseen.

Tässä sodassa kaikki osapuolet syyllistyvät hirmutekoihin ja ihmisoikeusloukkauksiin. Kaikkien osapuolten taistelukentällä toteuttamat käytännöt ovat keskenään samanlaisia - olkoon kyseessä hallituksen joukot, puolisolitaalliset joukot tai sissit.

Aseistakieltäytyminen

Mutta Kolumbian nuoret ovat saaneet tarpeekseen. Tarpeekseen sodasta ja väkivallasta. Tarpeekseen siitä, että armeijaa jahtaa nuoria kaduilla ja värvää ihmisillä pakolla. Tarpeekseen "libreta militarin", sotilaspassin, perässä juoksemisesta, jota ilman ei voi valmistua yliopistosta saada ajokorttia tai ulkomaanpassia - elää tavallista elämää.

Viralliset tilastot osoittavat ettei suuri nuorista noudata armeijan "kutsua aseisiin" sissejä vastaan. Vaikka suurin osa heistä vain jättää rekisteröitymättä sotilaspalvelukseen ja viettää epäsäännöllistä elämää ilman sotilaspassia ottaen pakkovärväyksi tulemisen riskin jokaisella tarkastus- asemalle tai armeijan sattumanvaraisissa värväysiskuissa, kasvava joukko nuoria on nyt valmis avoimesti uhmaamaan valtiota julistautumalla aseistakieltäytyjiksi. Vaikka Kolumbian laki ei tunnusta aseistakieltäytymistä, aseistakieltäytyjät toteavat että heidän oikeutensa on turvattu kansainvälisissä säännöksissä, jotka Kolumbian perustuslain mukaan ovat automaattisesti osa Kolumbian lainsäädäntöä. Samoin ne on turvattu perustuslain takaamissa

perusoikeuksia, jotka valtio myös jättää huomiotta.

Viime vuonna eri alueiden aseistakieltäytyjäryhmät kokoontuivat yhteen ja tällä hetkellä 13 ryhmää kaikkialta maasta on mukana Aseistakieltäytyjien kansalliskokouksessa.

Suojeluajansolidaarisuutta

Tähän uuteen voimaan perustuen Aseistakieltäytyjien kansalliskokous käynnisti prosessin kansallisen ja kansainvälisen Kolumbian aseistakieltäytyjien tukiverkoston luomiseksi. Kansainvälinen aseistakieltäytyjäpäivä 15.5.2007 on osa tätä prosessia. Mutta vaikka tämä yksittäinen tapahtuma Medellínissä on tärkeä, koska se tuo näkyvyyttä Kolumbian aseistakieltäytyjäliikkeelle, tärkeämpää on jatkuva tuki. Parhaillaan War Resisters' International on kokoamassa tietokantaa Kolumbian aseistakieltäytyjistä yhteistyössä kansalliskokouksen kanssa (pian internetissä osoitteessa <https://lists.wri-irg.org/codb>) sekä luomassa kansainvälistä solidaarisuusverkostoa. 15. toukokuuta julkistetaan myös WRI:n "libreta objetor/a de conciencia" aseistakieltäytymispassi, joka on näkyvä symboli aseistakieltäytymiselle kansainvälisesti tunnustettuna ihmisoikeutena.

Tavallaan "libreta objetor/a de conciencia" on eräänlaista "virtuaalista läsnäoloa", tarkoitukseltaan samankaltaista kuin Peace Brigades Internationalin fyysinen läsnäolo, jolla se pyrkii tarjoamaan suojaa joillekin uhatuille ihmisoikeusaktiiveille Kolumbiassa (ja muualla). Kuitenkin tämä voi toimia vain vahvan solidaarisuusverkoston puitteisissa, joka reagoi nopeasti yrityksiin värvätä tai pidättää aseistakieltäytyjiä. Kansallinen aseistakieltäytyjäkokous ja WRI pyrkivät levittämään informaatiota mahdollisimman nopeasti ja mahdollisimman laajalle aina kun aseistakieltäytyjä on vaarassa, mutta tämän informaation pohjalta tarvitaan myös nopeaa ja laajaa toimintaa, jotta sillä on vaikutusta Kolumbian viranomaisiin. Ota yhteyttä WRI:n toimistoon, jos haluat olla osa Kolumbian kieltäytyjien "suojakilpeä".

War Resisters' International, 5 Caledonian Road, London N1 9DX, Britain
tel +44-20-7278 4040 fax+44-20-7278 0444 info@wri-irg.org
The Broken Rifle, No.74, May 2007 (<http://wri-irg.org/pubs/br73-en.htm>)
Teenakokonaisuuden suomentanut: Kaj Raninen

Aseistakieltäytymisuutisia maailmalta

Irak: armeijakarkureille kuolemantuomio

Yksiköistään karkaavia irakilais-sotilaita uhkaa kuolemantuomio presidenttineuvoston antaman määräyksen mukaan. Tällä hetkellä kuolemanrangaistus voidaan langettaa lähes 200:n eri rikosnimikkeen perusteella. Neuvosto antoi kolmen vuoden vankeusrangaistuksen luvattomasti poissaoleville sotilaille.

Tiedot ankarista rangaistuksista tulivat sen jälkeen, kun on raportoitu laajamittaisesta karkuruudesta armeijan joukoista viimeisimmän, USA:n ja Irakin hallituksen joukkoihin kohdistuneen laajamittaisen hyökkäysaallon yhteydessä. Näitä rangaistuksia voidaan soveltaa myös maan sotilasakatemioiden kadetteihin.

Sotilaskarkuruuden muuttaminen rikokseksi, josta voidaan rangaista kuoleamalla tapahtuu silloin, kun ihmisoikeusryhmät esittävät kasvavaa kritiikkiä siitä, että Irak on yksi eniten kuolemanrangaistusta käyttävistä maista maailmassa. Esimerkiksi Amnesty International sanoo, että yli sata ihmistä on hirtetty vuoden 2004 puolivälin jälkeen epäoikeudenmukaisissa oikeudenkäynnissä ja 270 muuta on kuolemansellissä.

Lähde: Azzaman.com, 23 April 2007

USA Syytteetsotilaskarkureita vastaan lisääntymässä

International Herald Tribune raportin mukaan sotilaskarkuruudesta ja muista luvattomista poissaoloista nostettujen syytteiden määrä on noussut USA:n armeijassa voimakkaasti viimeisten neljän vuoden aikana, minkä seurauksena tuhansia uusia sotilaita ja taistelua käyneitä Irakin ja Afganistanin veteraaneja on kotiutettu kunniantomin perusteiden tai tuomittu vankilaan.

Useat armeijan lakimiehet sanoivat haastatteluissa, että syytetoimien tarkoitus on toimia pelotteena kasvavalle joukolle sotilaita, jotka saattavat pyrkiä välttämään Irakiin joutumisen tai palaamisen. Sotilastuomioistuinten käyttäminen näihin rikkomuksiin, joista ennen vuotta 2002 ei useimmiten annettu rangaistusta, on merkki siitä, että aktiivipalveluksessa olevat joukot on rasitettu sietorajalle saakka, kertoivat sotilaslakimiehet ja mielenterveysasiantuntijat.

"Ne yrittävät raapia ihmisiä kokoon, mutta ihmiset ovat aivan lopussa," sanoi **Thomas Grieger**, USA:n laivaston psykiatri.

Armeijan tilastot osoittavat, että ajalla 2002–06 karkuruudesta langetettavien tuomion määrä kolminkertaistui ajanjaksoon 1997–2001 verrattuna (2%:sta vuodessa 6%:iin). Näiden kahden viiden vuoden ajanjakson välillä syytetoimet samanlaisista rikoksista, kuten luvattomasta poissaolosta tai yksikön tehtävistä poisjäämisestä, ovat yli kaksinkertaistuneet keskimäärin 180:stä/vuosi keskim. 390:een/vuosi.

Vuodesta 2002 kenttäoikeuteen on joutunut sotilaskarkuruuden tai luvattoman poissaolon johdosta kaksi kertaa enemmän sotilaita kuin vuosina 1997–2001 keskimäärin.

Sotilaskarkureiksi luokitellaan sotilaat, jotka lähtevät palveluspaikastaan tai jättävät ilmoittautumatta aikomatta palata. Luvattoman poissaolon ja karkuruuden välinen raja on 30 vrk.

Lähde: International Herald Tribune, 9.4.2007

Kolumbiaaseistakieltäytyjiä pakkovärväystä vastaan

War Resisters' International vieraili 26.5. kolumbialaisen aseistakieltäytyjän **Carlos Andrés Giraldo Hincapién** luona joukko-osastossa Barrancabermejassa. Hincapie on värvätty palvelukseen vastoin tahtoaan 4.8.2006 ja on nyt joutunut suorittamaan 10 kuukautta sotilaspalveluksesta. Jäljellä on vielä kahdeksan. Palveluksen alkuvaiheessa häneen kohdistunut herjaaminen on loppunut, mutta hän sotilasyksikössä, joka saatetaan lähettää sotatoimialueelle lyhyellä varoitusaajalla. WRI:n vierailun jälkeen tuli kuitenkin ilmi uusi herjaustapaus.

Carlos Andrés Giraldo Hincapié kertoo värväyksestä: "*Neljannen elokuuta aamuna olin menossa kaupungissa sijaitsevalle verstaalle noutamaan korjattavana ollutta moottoripyörääni, jolla voisin palata kotiini La Soledadiin. Olin kaupungissa ostamassa työkaluja maanviljelystöitäni varten. Armeija pidätti minut ja vei vastoin tahtoaani sotilaspalvelukseen. Selitin heille, etten voi palvelle koska perheeni talous riippuu minusta, että isäni on työkyvytön ja että veljeni kärsii epilepsia. Sanoin myös, etten koskaan ole hyväksynyt aseellisia ryhmiä, vastustan aseita ja sitä, että minun pitäisi tappaa joku muu. He kertoivat minulle, että nämä eivät ole perusteita jättää palvelematta ja että tuolla hetkellä olin jo sotilas.*"

Carlos Andrés Giraldo Hincapié pakotettiin allekirjoittamaan kolme dokumenttia ilman että hänellä oli mahdollisuutta lukea niitä. Yksi näistä asiakirjoista oli paperi, jonka mukaan hän oli liittynyt armeijaan vapaaehtoisena. Paperi on kuitenkin allekirjoitettu painostuksen alaisena, joten allekirjoitusta on pidettävä pätemättömänä.

Kesäkuun alussa saatiin tietoja myös toisesta aseistakieltäytyjän pakkovärväystä vastaan. **Frank Yair Estrada Marin** värvättiin laittomasti armeijapalvelukseen 5.5.2007. Häntä pidetään Pedro Justo Berrio -pataljoonan kasarmeilla Medellinissä. Kesäkuun puolivälissä hän oli edelleen armeijan käsissä.

Kyseisen pataljoonan sotilaan veivät hänet mukanaan aamulla 5.5. sillä tekosyyllä, että heidän on tehtävä lääketieteellisiä tutkimuksia hänen palveluskelpoisuutensa selvittämiseksi. Koska hänellä ei kuitenkaan ollut sotilaspassia, hänet värvättiin välittömästi huolimatta siitä, että hän ilmoitti olevansa aseistakieltäytyjä ja kieltäytyvänsä hyväksymästä mitään Kolumbiassa toimivaa aseellista ryhmää.

Kolumbian lainsäädäntö ei kuitenkaan hyväksy pakkovärväystä. Pakkovärväys rikkoo myös Amerikan ihmisoikeussopimuksen turvaamia oikeutta henkilökohtaiseen vapauteen ja liikkumisenvapautta, kuten Amerikan ihmisoikeuskomissio on todennut hyvin samantyyppisestä tapauksesta Guatemalassa 1993 tekemässään ratkaisussa. Lisäksi hänen tulisi Kolumbian lain perusteella saada vapautus vanhempiansa ja perheenjäseniensä sairauden takia. YK:n ihmisoikeuskomitean antaman, Etelä-Koreaa koskevan tuoreen ratkaisun perusteella valtiot, jotka eivät tunnusta aseistakieltäytymisoikeutta, rikkovat kansalais- ja poliittisia oikeuksia koskevan yleissopimuksen 18. artiklaa.

Somalia ja Ethiopia: pakkovärväystä sotaan

Useiden kansalaisjärjestöjen ja YK:n mukaan lapsisotilaiden käyttö Somaliassa on lisääntynyt sen jälkeen, kun taistelut Väli-Afrikan liittohallituksen (TFG) ja Islamilaisien neuvostojen liiton (UIC) välillä kiihtyivät joulukuussa. Taistelut kulminoituivat siihen, kun TFG Ethiopian joukkojen tuella pakotti UIC:n lähtemään Etelä-Somaliasta ja pääkaupunki Mogadishusta.

"*Silminnäkijähaastattelujen perusteella jopa 11-vuotiaita lapsia on nähty eri konfliktin osapuolten tarkastuspisteillä ja ajoneuvoissa*," sanoi **Siddharth Chatterjee**, UNICEF:in edustaja Somaliassa.

Värväysvimma on levinnyt naapurimaan Keniaan. Chatterjee lisäsi, että Koillis-Kenian aluekuvernöörin mukaan, Somaliassa taistelemaan valmistautuvien kilpailevien ryhmien harjoittama nuorten värväys alkoi vuoden 2006 kolmen viimeisen kuukauden aikana – ensisijaisesti UIC:n toimesta.

"*Kaikkia konfliktin osapuolia on pyydetty pidättäytymään lapsisotilaiden käytöstä ja vapauttamaan jo värvätyt*," Chatterjee sanoi. "*Somaliassa ei kuitenkaan ole väestörekiesteröintiä, mikä lisää vaikeutta todentaa alle 18-vuotiaita lapsisotilaita*." Hän jatkoi: "*On myös raportteja, joiden mukaan UIC on julkistanut pyrkimyksensä värvätä kouluista. Tämä on erittäin huolestuttavaa, mikäli pitää paikkansa*."

Etiopia toteutti myös asevelvollisuuskampanjan ennen konfliktin eskaloitumista joulukuun alussa 2006. Joulukuun alussa 2006 julkaistujen raporttien mukaan moniin paikkoihin Ogadenin maakunnassa sijoitetut Ethiopian joukot ovat alkaneet kutsua siviileitä armeijaan ja sen yhteydessä toimiviin puolisolitaallisiin joukkoihin. Kampanja asevelvollisten värväämiseksi alkoi, kun armeija oli epäonnistunut värväämään vapaaehtoisia. Epäonnistuneen värväyskampanjan tarkoitus oli värvätä 100 siviiliä jokaisesta Ogadenin piirikunnasta. Asevelvollisuuskampanjalla on huhuttu olevan sama tavoite ja päämäärä.

Ogaden online kertoo, että Ogadenin siviiliväestö on jo tuonut julki vastustavansa kaikenlaista asevelvollisuutta. Kampanjaa johtavat Etiopia sotilasjohtajat toivat tämän monella tapaa julki. Heitä muistutettiin siitä, että Etiopian hallitus ei huolehtinut Etiopian ja Eritrean sotaan vapaaehtoisina osallistuneista ogadenilaisista siviileistä vihollisuuksien loputtua.

Lähteet: IRIN: Somalia: Protect Children From Conscriptioin, Say Aid Agencies, 2 January 2007, Garowe online: Ethiopia: Military conscription campaign in Ogaden, 5 December 2006

Saksa: totaali kieltäytyjä Jonas Grote armeijan arestissa

Saksalainen totaali kieltäytyjä **Jonas Grote** on ollut sotilasarestissa Otto-Lilienthal -kasarmilla Rothin kaupungissa 23.5. alkaen. Hänet oli kutsuttu suorittamaan sotilaspalvelusta 1.4.2007, mutta totaali kieltäytyjänä hän kieltäytyy sekä asepalveluksesta että siviilipalveluksesta. Kansainvälisenä aseistakieltäytyjäpäivänä 15.5. hän oli mukana väkivallattomassa aktiossa Karlsruhein kasarmeilla, mistä hänet siirrettiin Rothiin.

Varuskunnan komentaja haki hänelle 21 vuorokauden arestirangaistusta, mikä

myönnettiin. Sen päätyttyä 14.6. hänelle määrättiin uusi 21 vuorokauden arestirangaistus. Saksan armeijan käytännön mukaan totaali kieltäytyjät tuomitaan vähintään kolmesti 21 vuorokauden arestirangaistukseen. Tämän jälkeen heiltä kielletään palveluksen suorittaminen ja tapaus annetaan siviilituomioistuimen käsiteltäväksi. Siellä totaali kieltäytyjiä syytetään "karkaamisesta", joka voi teoriassa johtaa jopa viiden vuoden vankeusrangaistukseen. Käytännössä tuomiot ovat kuitenkin paljon alempia vaihdellen sakkujen ja viiden kuukauden ehdollisen rangaistuksen välillä. Ehdottomat vankeustuomiot ovat olleen lähimmäisyydessä harvinaisia.

Viime vuosina Saksan liittotasavalan armeija ei tavallisesti kuitenkaan ole kutsunut totaali kieltäytyjiä ilmoittautuneita lainkaan palvelukseen. Grohen tapauksessa palattiin kuitenkin vanhaan kaavaan. Oikeusoppinut **Barbara Kramer**, Zentralstelle KDV -järjestön puheenjohtaja sanoi: "*Tämä menettelytapa merkitsee paluuta kylmän sodan aikaisiin käytäntöihin. Vaikka Bundeswehr tarvitsee asepalvelusta vuosittain vain 35000 miestä yhteensä noin 400000:sta asepalvelusikään tulevasta, se päättää kutsua ihmisen joka vastustaa asevelvollisuuspalvelusta omanunnonsyiden johdosta. Jonas Groten toistuvissa vangitsemisissa on kysymys perustuslain vastaisesta yrityksestä murtaa hänen vakaumuksensa*."

YK:n mielivaltaista pidättämistä käsittelevä työryhmä totesi vuonna 2000, että aseistakieltäytyjille langetettavat toistuvat vapausrangaistukset ovat vastoin kansalais- ja poliittisia oikeuksia koskevan yleissopimuksen 18. artiklan 2. kohtaa, jonka mukaan kehenkään ei saa kohdistaa pakkokeinoja, jotka heikentävät vapautta omaksua tai ylläpitää omaa vakaumustaan tai uskomuksiaan. Saksan lainsäädännön mukaan taas sotilasaresti on laillinen menettely vain tapauksissa, joissa on mahdollista että kyseinen henkilö muuttaa mieltänsä palveluksen suorittamisen suhteen. Tätä ei ole tapahtunut yhdenkään totaali kieltäytyjän kohdalla.

Armenia: ennätysmäärä aseistakieltäytyjä vankilassa

Forum 18 News Service tuoreen informaation mukaan tällä hetkellä maan vankiloissa istuu 72 uskonnollista aseistakieltäytyjää siitä huolimatta, että Armenia lupasi vuonna 2004 vapauttaa uskonnolliset kieltäytyjät. Kaikki vangitut ovat Jehovan todistajia, jotka ovat kieltäytyneet sekä sotilaspalveluksesta että armeijan kontrolloimasta vaihtoehdopalveluksesta.

Lukumäärä saattaa edelleen kasvaa kevään 2007 kutsuntojen käynnistyttyä. "*Tuomiot ovat aikaisempaa kovempia, tällä hetkellä langetetaan tavallisesti jopa kolmen vuoden vankeusrangaistuksia*," Jehovan todistajien oikeusavustaja **Lyova Markaryan** kertoi Forum 18:lle Jerevanissa 1. toukokuuta. "*Hallitus ei kommentoi asiaa mitenkään*." Markaryan toteaa, että hallituksen tulisi toteuttaa veloitteensa Euroopan neuvostolle vapauttamalla kaikki vangitut aseistakieltäytyjät, lopettaa käynnissä olevat syyteprosessit ja luoda puhtaasti siviililuontoinen vaihtoehdopalvelus.

Päästessään Euroopan neuvoston jäseneksi tammikuussa 2001 Armenia lupasi hyväksyä lain vaihtoehdopalveluksesta kolmen vuoden sisällä ja ennen sitä vapauttaa kaikki aseista-

Aseistakieltäytyminen Paraguayssa

Andreas Speck / Rudi Friedrich

Aseistakieltäytymisoikeus tunnustettiin Paraguayn uudessa perustuslaissa vuonna 1992 Stroessnerin diktatuurin päätyttyä kolme vuotta aikaisemmin. Artiklan 37. mukaan: "Aseistakieltäytymisoikeus eettisistä tai uskonnollisista syistä tunnustetaan täten niissä tapauksissa, joissa perustuslaki ja laki sen sallivat." Artiklassa 129 taas sanotaan: "Ne, jotka julistautuvat aseistakieltäytyjäksi, palvelevat siviiliväestön hyväksi lain määrittämässä ja siviilihallinnon alaisuudessa toimivissa apukeskuksissa. Aseistakieltäytymisoikeuden toteuttava laki ei ole rangautuksenluontoinen eikä aseta sotilaspalvelusta suurempaa räsitusta."

On tärkeää huomata, että perustuslaki ei sisällä mitään mainintaa menettelytavasta, jolla aseistakieltäytyjät tunnustetaan ja tämä on yleisesti selitetty niin, ettei ole perusteita tutkia aseistakieltäytyjiksi ilmoittautuvia millään tavalla. Kuitenkaan aseistakieltäytymisoikeutta säätelevää lakia ei koskaan ole pantu toimeen. Käytännössä tämä tarkoittaa sitä, että aseistakieltäytymisoikeus on tunnustettu Paraguayssa, mutta hakemuksia ei tutkita mitenkään eikä aseistakieltäytyjiä veloiteta vaihtoehdopalvelukseen.

Paraguayn aseistakieltäytyjäliike syntyi vuonna 1993, kun viisi ihmistä julistautui julkisesti aseistakieltäytyjiksi. Elokuussa 1994 toteutettiin kolmas julkinen aseistakieltäytyjiksi julistautuminen parlamentin ihmisoikeuskomission toimistossa. Tämä johti yksinkertaisen menettelytavan käyttöönottoon aseistakieltäytyjien tunnustamisessa: kieltäytyjä julistaa kieltäytymisensä komission edessä ja sen jälkeen ko-

missio antaa hänelle aseistakieltäytyjän henkilöllisyystodistuksella. Tällä todistuksella on sama status kuin armeijan henkilöllisyystodistuksella: se suojelee kantajaansa värväykseltä ja varmistaa sen, että myös aseistakieltäytyjä voi esittää henkilöllisyystodistuksen silloin kun laki sellaisen esittämistä edellyttää.

Aseistakieltäytyjäliikkeen synnyn jälkeen lukumäärät nousivat dramaattisesti: viidestä tapauksesta vuonna 1993 12000:een vuosina 1999 ja 2000 ja 41 000:een vuonna 2001, jolloin aseistakieltäytymisoikeutta pyrittiin rajoittamaan. Tällä hetkellä on vuosittain karkeasti arvioiden 8000 aseistakieltäytyjää, kun 5 500 palvelee armeijassa ja 45 000 välttelee asepalvelusta.

Yritykset säätää aseistakieltäytymistä koskeva laki pantiin hyllylle viimein vuonna 2003.

MOC-Paraguay (Movimiento de Objeción de Conciencia Paraguay) näkee itsensä "poliittiseksi, antimilitaristiseksi ja vaihtoehtoiseksi liikkeeksi":

- poliittiseksi, koska sen tarkoitus on muuttaa yhteiskuntaa ja vastustaa kaikkia ylivallan ja syrjinnän muotoja;
- antimilitaristiseksi, koska liike hylkää radikaalisti kaikki militarismien muodot ja sotilaalliset instituutiot ja työskentelee sotien lopettamiseksi;
- vaihtoehtoiseksi, koska liike edistää vaihtoehtoisia arvoja.

Paraguayn aseistakieltäytyjäliike käytti tiettyjä taktiikoita ja strategioita, jotka on esitelty lyhyesti alla:

- Kulmakivi olivat laajat julkiset ja kollektiiviset aseistakieltäytyjiksi julistautumiset. Julkisuus ja kollektiivisuus ovat tärkeitä, sillä nämä kaksi tekijää toimivat aseistakieltäytyjien yksilöllistämistä vastaan, mikä on niin usein läsnä kun puhutaan yksilöiden omastatunnosta. Yksi niistä oli ensimmäinen naisaseistakieltäytyjien julistautuminen 9. 4. 1999, vaikka naiset eivät Paraguayn lain mukaan ole asevelvollisia.
- Tähän yhdistyi informaatiotyö ja kampanjointi sotilasmienojen kaltaisten asiayhteyteen liittyvien kysymysten parissa kysymyksistä.
- Väkivallaton suora toiminta näytteli myös tärkeää roolia kiinnitettäessä huomiota aseistakieltäytymiseen ja antimilitarismiin liittyviin kysymyksiin.

MOC-Paraguayn työ keskittyi usein koalitiioihin, "sosiaalisten patjojen" luomiseen. Tämä tarkoitti laajojen tukiverkostojen hankkimista yhteiskunnan eri osista: lehtimiehistä, kirkkoista, taiteilijoista, parlamentaarikoista, tuomareista, poliittisista puolueista, kansalaisjärjestöistä jne... Tärkeä MOC-Paraguayn

yhteistyökumppani oli Sotilaspalvelun uhrien perheet -järjestö sekä nuoriso- ja ihmisoikeusjärjestöt.

Taistelussaan MOC-Paraguay käytti aina useita strategioita, usein samaan aikaan. Niihin sisältyi laillisia-juridisia, sosiaalisia ja poliittisia strategioita. Yksi usein käytetty tärkeä keino oli vallassa olevan puolueen sisäisten jakautumien sekä hallitsevan ja oppositionpuolueen välisen jakojen hyödyntäminen. Esimerkiksi aseistakieltäytymisoikeuden tunnustaminen saavutettiin tällä tavalla.

Paraguayn aseistakieltäytyjäliikkeen menestyksistä huolimatta myös ongelmia on edelleen. Erityisesti maaseudulla on ongelmia pakkovärväyksen ja psykologisen painostuksen suhteen, kun armeija tekee tarkastuskäyntejä ovelta ovelle värvätäkseen ihmisiä riveihinsä. Ja aseistakieltäytyjien lukumäärästä huolimatta Paraguayta on militarisoitu viime vuosina, erityisesti kolmen maan rajan alueella ja maassa olevien USA:n sotajoukkojen muodossa.

Kuitenkin aseistakieltäytymisoikeuden kannalta saavutukset ovat vaikuttavia, ja suurelta osin aseistakieltäytyjäliikkeen ansioista. On korostettu, että Paraguay on ja toistaiseksi pysyy ainoana maana maailmassa, jossa aseistakieltäytymisoikeus on tunnustettu mutta sitä ei ole kytketty vaihtoehtopalvelukseen. Tämä on suurelta osin seurausta Paraguayn aseistakieltäytyjäliikkeen selkeästä antimilitaristisesta näkökulmasta, joka ei koskaan pyrkinyt edistämään vaihtoehtopalvelusta asepalveluksen vaihtoehtona.

Turkin aseistakieltäytyjäkonfrensille Istanbulissa 26.-27. 1. 2007.

kieltäytyjät vankiloista. Vaihtoehtopalveluslaki astui voimaan vuonna 2004, mutta vaihtoehtopalvelus on armeijan kontrolloima. Tämä on vastoin Euroopan neuvoston periaatteita.

23. 1. 2007 Euroopan neuvoston parlamenttien kokous hyväksyi jälleen päätöslauselman, joka ilmaisee pettymystä siitä, ettei siviililuontoista vaihtoehtopalvelusta ole luotu. Päätöslauselman mukaan "ottaen huomioon Armenian sitoumuksen hyväksyä 'eurooppalaisten standardien mukainen vaihtoehtopalveluslaki' ja 'armahtaa kaikki vankeuteen tuomitut aseistakieltäytyjät', kokous joutuu pettymykseen toteamaan, että nykyinen laki, jota on muutettu vuonna 2005 ja myöhemmin heinäkuussa 2006, ei edelleenkään tarjoa aseistakieltäytyjille mitään takuita 'selkeästi siviililuontoisesta aidosta vaihtoehtopalveluksesta, jolla ei tulisi olla estäviä eikä rankaiseva luonteeltaan', kuten Euroopan neuvoston normit turvaavat. On syvästi huolestuttavaa, että aidon siviilipalveluksen puutteessa kymmenet aseistakieltäytyjät, joista useimmat ovat Jehovan todistajia, ovat edelleen vangittuina, koska valitsevat mieluummin vankilan kuin siviilipalveluksen, joka ei ole todella siviililuontoinen."

Tällä hetkellä sotilaskomissariaatti lähettää vaihtoehtopalvelukseen hyväksytyt sosiaali- ja terveysministeriön laitoksiin aseistakieltäytyjille määrättyjä tehtäviä varten. Kuitenkin sotilaspoliisi valvovat tätä "siviililuontoista" vaihtoehtoa puolustusministeriön asettamien määräysten puitteissa. Aseistakieltäytyjät joutuvat pukeutumaan armeijan tarjoamaan univormuun ja saavat ruo-

kansa armeijalta. Sotilassyöttäjänvirasto käsittelee kaikki rikkomukset.

Silloisen apulaispuolustusministeri Mikael Harutyunyan 20. 12. 2004 esittämän määräyksen mukaan sotilaskomissariaatti ja sotilaspoliisi ovat velvollisia tarkastamaan viikoittain, että kaikki suorittavat "siviililuontoista" vaihtoehtopalvelusta. Kuukausittaiset kirjalliset raportit tulee alistaa yleisesikunnan päällikölle, ja armeija määrittii tutkimaan jokainen, joka hakee "vaihtoehtopalvelukseen". Yleisesikunnan mobilisaatio-osaston johtajalle annettiin vastuu varmistaa, että tätä määrystä noudatetaan. (F18 News 22 February 2006).

Lähteet: Forum 18 News Service, 2 May 2007, Council of Europe Parliamentary Assembly, Resolution 1532 (2007), Honouring of obligations and commitments by Armenia

Eritreasatojaasevelvollisten vanhempia pidätetty

Amnesty International kertoi joulukuussa 2006, että "Eritrean hallitus on pidättänyt yli 500 asevelvollista sukulaista, enimmäkseen armeijasta karanneiden tai asevelvollisuutta välttelevien nuorten miesten ja naisten vanhempia". Amnestyn mukaan, "pidätykset ovat tapahtuneet pääkaupungin Asmaran alueella 6. joulukuuta käynnistyneessä kampanjassa. Yhtäkään pidätetyistä vastaan ei ole nostettu rikossyytettä tai viety oikeuteen Eritrean perustuslain ja lakien säätämän 48 tunnin puitteissa. Viranomaiset ovat ilmoittaneet, että pidätettyjen tulee joko luovuttaa kadonneet asevel-

volliset tai maksaa 50 000 nafkan (noin 1200 dollarin) sakko. Sukulaiset, jotka eivät niin tee, pakotetaan palvelemaan kuusi kuukautta armeijassa puuttuvien perheenjäsenten sijasta."

Kyseessä ei ole ensimmäinen kerta, kun Eritrean viranomaiset pidättävät karkureiden omaisia ja sukulaisia. Amnesty International kertoi samanlaisesta tapauksesta myös heinäkuussa 2005: tuolloin pidätettiin satojen palvelusenvälttelijöiden ja karkurien omaisia Dubugin alueella Etelä-Eritreassa.

Amnesty raportoi: "Pidätetyt olivatisiä, äitejä tai muita sukulaisia yli 18-vuotiaille miehille ja naisille, jotka olivat joko jättäneet ilmoittautumatta asepalvelukseen vuoden 1994 jälkeen, jättäneet saapumatta viimeisen kouluvuoden ohjelmaan pakollisena kuuluvalla osuudella Sawan sotilasleirissä, lähteneet armeijajaksikostaan tai lähteneet maasta laittomasti. Näitä sukulaisia on syytetty asevelvollisuuden välttelyn tai ulkomaille pakenemisen avustamisesta. Tietojen mukaan viranomaiset tarjosivat heille pääsyä ehdonalaiseen 10 000-50 000 nafkan takuita vastaan (660-3300 dollaria), mikäli sitoutuivat toimittamaan puuttuvan sukulaisensa palvelukseen."

Pidätettyjä pidetään eristettyinä eri vankiloissa. "Monet Adi Keihin kaupungin vankilassa pidetyt aloittivat tietojen mukaan nälkälakon vastalauseena pidätykselleen ja heidät on siirretty Mai Serwan sotilasleiriin pääkaupungin Asmaran lähelle", Amnesty raportoi.

Tuhannet nuoret ja miehet ovat pakenneet Eritrestä ja etsineet turvapaikkaa Sudanista tai muista maista Eritrean ja Etiopian välisen sodan 1998-2000 jäl-

keen välttääkseen asevelvollisuuden tai karattuaan armeijasta. Asevelvollisuus, joka on pakollinen kaikille 18-40 -vuotiaille miehille ja naisille, on pidennetty ajaltaan määrättömäksi alkuperäisestä, vuonna 1994 säädetystä 18 kuukaudesta. Se koostuu sotilaspalveluksesta ja työstä armeijaan liittyvissä rakennusprojekteissa.

Kaikkien lukio-opiskelijoiden, sekä mies- että naispuolisten, on pakko päättää kahdestoista kouluvuotensa Sawan sotilasleirissä olevassa koulussa. Kukaan heistä ei ole palannut hankkimaan lisäkoulutusta yliopistossa palveluksen suorittuaan. Asmaran yliopistossa, Eritrean ainoassa, on vain kolmannen tai neljännen vuoden opiskelijoita, jotka ovat aloittaneet opiskelut ennen kuin asevelvollisuuslaki astui voimaan.

Hallitus on militarisoitunut maan täydellisesti. Nuorten ihmisten, alikäisten lasten ja alle 50-vuotiaiden aikuisten pakkovärväys on jokapäiväistä. Värvättyjä kohdellaan raa'asti ja tiedossa on naisiin kohdistuneita sukupuolisia väärinkäytöksiä. Kellään ei ole oikeutta kyseenalaistaa sotilasviranomaisia. Kellään ei ole oikeutta aseistakieltäytymiseen.

Lähteet: Amnesty International: Eritrea: Over 500 parents of conscripts arrested, AI Index AFR 64/015/2006, 21 December 2006, Amnesty International: Urgent Action, AFR 64/011/2005, 28 July 2005, Johannes Kidane: Conscientious objection in Eritrea, The Broken Rifle No 68, November 2005

CO-Update, March-May 2007

Miksi "ainutlaatuisen" Kosovon "täytyy" itsenäistyä

Jan Øberg, 20.6.2007

Kymmenen entistä ulkoministeriä kirjoitti International Herald Tribune -lehdessä (16.6.2007), että Kosovo on ainutlaatuinen tapaus eikä sen itsenäistymiselle ole vaihtoehtoja. Kirjoittajien joukossa oli muutamia NATO:n vuonna 1999 toteuttaman, laitoman ja kielteisesti vaikuttaneen Kosovon ja varsinaisen Serbian pommitamisen johtavia esitaistelijoita: **Madeleine Albright** (USA), **Joshka Fischer** (Saksa), **Helveg Petersen** (Tanska), **Hubert Vedrine** (Ranska), **Lloyd Axworthy** (Kanada), **Bronislaw Geremek** (Puola) ja **Jozias van Aartsen** (Hollanti).

Ruotsin **Jan Eliasson** –huolimatta laajalti tunnetusta sitoutumisestaan Yhdistyneisiin kansakuntiin – edustaa tässä yhteydessä tuolloista sosialidemokraattista pommitusfraktiota: pääministeri **Göran Perssonia** ja ulkoministeri **Anna Lindhiä** – jotka sivumennen sanoen ajattelivat myös, että Afganistanin ja Irakin tuhoaminen oli tukemisen arvoinen idea post-puolueettomalle, post-liittoutumattomalle, USA:ta / NATO:a tukevalle ja pro-interventionistiselle Ruotsille.

Tyylistä puhuttaessa, kirjoittajat esittävät väittämiä ja tarjoilevat latteuksia ilman ensimmäistäkään analyttistä argumenttia. "Toteuttamiskelpoisia vaihtoehtoja ei ole", he sanovat, mutta ajattelivatko he koskaan vaihtoehtoja? Äärimmäisen monimutkaisiin ongelmiin on jo määritelmänomaisesti tarjolla enemmän mahdollisia ratkaisuja, kunhan vain käytetään edes vähän tietoja ja luovuutta. Ja Kosovon määrittäminen heidän tavallaan "alueelliseksi kysymykseksi" todellakin ohittaa tuon konfliktin ytimen!

Entisten ministerien artikkeli on osa paniikinomaisesti kasvavaa propagandististen "vain yksi ratkaisu" -julkilausumien, artikkelien ja raporttien virtaa, joiden taustalta löytyy yhteyksiä kaikkea muuta kuin riippumattomaan International Crisis Groupiin, **Chris Patteniin**, **Bill Clintoniin**, **Wesley Clarkeen**, **Richard Holbrookeen**... jotka olivat kaikki tavalla tai toisella vastuullisia Jugoslavian tuhoamisesta. Sellainen tuli myös Albaniassa, viimeisen todella uskollisen Yhdysvaltain ystävän luona vierailvalta **George Bushilta**.

Puheessa Kosovon "ainutlaatuisuudesta" ja "itsenäisyydestä ainoana mahdollisuutena" ei ilmiselvästi ole kysymys itsenäisyyden arvosta sinänsä ja vielä vähemmän rauhasta, oikeudenmukaisuudesta tai periaatteellisesta konfliktinratkaisusta. Kyseessä on yritys oikeuttaa NATO:n Balkanin pommitusmöhlyä, joka oli kaikkein tuhoisin yksittäinen isku mahdollisuudelle saada aikaan neuvotteluratkaisu uskomattoman monimutkaiseen asiaan nimeltään Kosovo Balkanin alueella. Jos Kosovo ei itsenäisty, *silloin* NATO:n erittäin kiistelty, yksipuolinen toiminta serbejä vastaan ja albaanien puolesta näyttää vain vääjäämättä ainutlaatuisen vakavana älyllisenä, poliittisena, moraalisenä ja juridisena katastrofina.

Argumentti, jonka mukaan Kosovo on ainutlaatuinen tapaus, on yhtä virheellinen ja todistamaton. Maailmassa on lukuisia vähemmistöjä joita sorretaan (niin kuin Kosovon albaaneja todellakin sorrettiin) ja jotka haluavat itsenäisyyttä ja taistelevat nationalismiin, separatismiin ja irredentismiin puolesta (kuten useimmat albaanit tosiaan tekivät ja tekevät edelleen).

GNU Free Documentation License

USA:n apulaisulkoministeri **Daniel Fried** kertoi –luultavasti tahattomasti– 6. helmikuuta tänä vuonna todellisen syyn siihen, miksi Kosovon tapaus on ainutlaatuinen: "Kosovo on ainutlaatuinen tapaus, koska NATO oli pakotettu väliintuloon pysäyttämään sen jälkeen peruutukseen etnisen puhdistuksen. Turvallisuusneuvosto valtuutti Yhdistyneet kansakunnat, ei Serbian, tosiasiaa hallitsemaan Kosovoa. Päätöslauselman 1244 mukaan Kosovon lopullisesta asemasta tullaan neuvottelemaan. Nämä olosuhteet eivät ole voimassa yhdessäkään niistä konflikteista, jotka tavallisesti nostetaan esiin tässä yhteydessä. Ne eivät ole sovellettavissa Abhasiaan, Etelä-Ossetiaan tai Transdnestriiaan. Ne eivät ole sovellettavissa myöskään Tshetsheniiaan tai muihin Euroopan separatistisiin konflikteihin." (<http://www.cfr.org/publication/12563>).

Kuinka urhoollista ja rohkeaa: NATO oli pakotettu toteuttamaan intervention! Kuka tai mikä sen pakotti? Rehellinen vastaus kuuluu: se, että kansainvälistä yhteisöltä puuttui täydellisesti vakava mielenkiinto asiaan eikä tehty pienimpiäkään yrityksiä löytää neuvotteluratkaisu vuosien 1990 ja 1999 välillä. Sekä kansainvälisen yhteisön eriskummallinen "kaikki on serbien syytä" -politiikka.

Niin, mutta eikö Rambouilletin neuvotteluprosessi ennen pommituksia ollut tällainen yritys? No, yhden artikkelin allekirjoittajista, Madeleine Albrightin, tulisi tietää ainakin kolme asiaa, vaikka muut tarkoituksenmukaisesti ne unohtaisivatkin:

1. Serbian ja albaanien neuvottelijat eivät tavanneet Rambouilletissa kertaakaan kasvokkain;
2. Albright itse esitteli toisella neuvottelukierroksella sopimusliitteen, jonka mukaan NATO:n joukkoja voitaisiin sijoittaa ja ne voisivat toimia missä vain haluavat kaikkialla Serbiassa (ei vain Kosovossa), käytäytyä aivan oman mielensä mukaan eikä maksaa mitään käyttämistään laitteista; Serbia ei voisi myöskään nostaa niitä vastaan syytteitä jos ne aiheuttaisivat vahinkoa omaisuudelle tai syyllistyisivät muihin

rikkomuksiin. **Milosevic** sanoi tietysti "ei", kuten jokainen itsenäisen valtion johtaja olisi sanonut. Poliittisesti korrekti media päätti, että liite on vastoin myyttiä, jonka mukaan "serbit valitsivat sodan ja albaanit valitsivat rauhan" (**James Rubin**, USA:n ulkoministeriö, vaimolleen **Christiane Amanpourille**, CNN) ja jätti sen mainitsematta.

3. Länsi, erityisesti Saksa ja CIA, olivat aseistaneet kosvonalbaanien ekstremistifraktiota vuodesta 1993 alkaen, luoneet kosvonalbaanien vapautusarmeijan (KLA) ja näin ollen harkitusti kaivaneet maata tohtori **Rugovan** väkivallattomuuspolitiikan alta.

Jos joku, NATO itse pakotti itsensä alueelle vuosikymmenen kestäneen välinpitämättömyyden jälkeen.

On totta, että turvallisuusneuvoston päätöslauselma 1244 lupasi neuvottelevia. On kuitenkin totuuden vastaista hypätä yli –kuten artikkeliin kirjoittajat ja Fried tekevät– ensimmäisten kappaleiden, jotka painottavat seuraavaa: Kosovo on kiinteästi osa Serbiata, joka on itsenäinen ja suvereeni valtio ja jolla on oikeus siihen, että sen alueellista koskemattomuutta kunnioitetaan.

Kosovo ei yksinkertaisesti voi itsenäistyä, ellei turvallisuusneuvosto peruuta tätä lauseketta ja tunnusta sekä de facto että de jure äärimmäisen vaarallista ja epävakaa periaatetta, jonka mukaan voimakkaat valtiot voivat niin päättäessään paloitella muita valtioita sotilaallisella voimalla ja irrottaa alueita olemassa olevista valtioista –ja esitellä kaiken tämän YK:n valtuutuksella tehtynä "välitystoimintana".

Kosovo on luultavasti suurin, pitkäaikaisin ja vakavin epäonnistuminen YK:n rauhanrakentamistoiminnassa. Mutta sen tehtävä siellä myös alkoi äärimmäisen kiistanalaisena, sillä se tuli alueelle ainutlaatuisen YK:n peruskirjaa rikkovan "humanitaarisen" sotilaallisen intervention vanavedessä, joka perustui todistamatta jääneelle propagandaväitteelle, jonka mukaan hitlerimäinen Milosevic suunnitteli 1,5 miljoonan albaanin tuhoamista. On syytä varoa, kun seuraava Clinton on Valkoisessa talossa, seuraava Wesley

Clark puolustusministerinä ja seuraava Richard Holbrooke ulkoministerinä..!

On aika muistaa, miksi NATO –"kansainvälinen yhteisö" – pommitti Serbiata ja Kosovoa. Se oli seurausta syvästä kykenemättömyydestä ymmärtää konfliktia sekä tosiasiaa, ettei kerta kaikkiaan mitään vakavaa ja pysyvää oltu tehty tämän asian hoitamiseksi, jonka kaikki siitä kiinnostuneet tiesivät räjähtävän käsiin, erityisesti sen jälkeen kun länsi oli ryhtynyt yhteistyöhön Kosovon kaikkein pimeimpien ja militanteimpien fraktioiden kanssa.

KLA oli USA:n terroristijärjestöjen kärkipäässä ja muuttui sitten lännen ystäväksi. Osa sen jäsenistä oli sotarikollisia. Mutta koska he olivat "vihollisen vihollisia", heistä tuli lännen lemmikkejä, jotka tänään pyrittävät laitonta "hallitusta" Kosovossa ja käyttävät korkeita tekaistuja arvonimiä kuten pääministeri.

Pommitusherkkä länsi ei tietenkään voi myöntää epäonnistumistaan. Ei hylätä ystäviään, jotka olivat ennen terroristeja. Pommitukset viestittivät: "tuemme teitä ja separatistisia päämääriänne". Tämän takia Kosovossa on vain yksi ratkaisu. Ja tämän takia samanlaista ratkaisua ei yritetä vaikkapa Abhasiassa, Etelä-Ossetiassa, Transdnestriassa, Palestiinassa, Tamil Eelamissa, Pohjois-Kyproksella, Baskimaassa, Tshetsheniassa, Pohjois-Irlannissa, läntisessä Makedoniassa, Bosnian serbitasavallassa, Tiibetissä, Taiwanissa, Kurdistanissa...

Totuus paljastuu. Kansainvälinen niin kutsuttu yhteisö on vanginnut itsensä Kosovossa rauhanekäisyypolitiikallaan ja pommituksillaan. *Tämän johdosta* tulevaisuudessa on luvassa lisää väkivaltaa ja kurjuutta.

Kuinka paljon lisää väkivaltaa ja inhimillistä kärsimystä nämä "ainutlaatuiset vain itsenäisyyden näkevät" militaristit ovat valmiita päästämään valloilleen muiden –serbien ja albaanien– kannettavaksi tulevaisuudessa peitelläkseen omaa laitonta ja moraalitonta politiikkansa menneisyydessä?

© TFF & the author.

<http://www.transnational.org>

Asevelvollisuus uutisia maailmalta

Kroatia ja Georgia lakkauttamassa asevelvollisuuden

Kroatian hallitus keskustelelee parhaillaan asevelvollisuuden lakkauttamisesta ja maan armeijan muuttamisesta kokonaan ammattimaiseksi. Puolustusministeri **Berislav Roncivicin** mukaan asevelvollisuutta ei kuitenkaan poisteta lainsäädännöstä, vaan tarpeen vaatiessa "odottamattomissa tilanteissa" se voitaisiin palauttaa.

Samaan aikaan Kroatian asevoimat ovat lähettämässä joukkoja Libanoniin. Joukkojen tarkoitus on auttaa viime vuoden sodassa tuhoutuneiden siviilirakennusten jälleenrakentamisessa. Myös Afganistanissa olevien kroatialaisten joukkojen lukumäärää aiotaan kasvattaa kolmellakymmenellä.

Nämä rinnakkaiset kehitykset osoittavat, että asevelvollisuuden lopettaminen ei välttämättä johda sotilasoperaatioiden vähenemiseen. Päinvastoin se saatetaan nähdä askelena kohti ammattimaisia asevoimia ja sotilasoperaatioihin osallistumisen lisääntymistä.¹

Myös Georgiassa keskustellaan asevelvollisuuden lakkauttamisesta, kertoo uutistoimisto RIA Novosti. "Vuoden 2009 jälkeen puolustusministeriö lakkauttaa asevelvollisuuden ja armeijaa muutetaan sopimussotilaisiin perustuvaksi," kertoi ministeriön suunnittelu- ja puolustuspolitiikan osaston johtaja **Nodar Kharshiladze** lehdistötilaisuudessa. Asevelvollisuuden lakkauttamiseen mennessä on tarkoitus perustaa reservipataljoonien verkosto.

Muutamaa päivää myöhemmin Georgian ulkoministeri **Gela Bezhushvili** kiisti, että olisi käyty mitään keskusteluja maahan sijoitettavista USA:n ohjuspuolustustukikohtista. Pari päivää aikaisemmin hän oli kuitenkin kertonut Georgian olevan valmis keskustelemaan asiasta. USA:n ohjuspuolustusviraston johtaja, kenraaliluutnantti Henry Obering oli kertonut aikaisemmin, että USA haluaisi sijoittaa Kaukasukselle tutka-aseman parantaakseen kykyjään jäljittää iranilaisia ohjuksia. Samassa haastattelussa ulkoministeri Bezhushvili sanoi, että 84% Georgian väestöstä tukee NATO:on liittymistä. Liittymisen pelättäisiin heikentävän vakavasti Moskovan ja Tbilisin välisiä suhteita.²

Asevelvollisuus loppuu Libanonissa ja Marokossa

Itä-Euroopan ohella myös kahdessa arabimaassa ollaan lakkauttamassa asevelvollisuutta. Libanonilaisen Daily Star -lehden mukaan "Sisällissodan aikainen asevelvollisuus on virallisesti siirretty historian lehdille Libanonissa. 10.2.2007 Libanonin armeijasta tuli virallisesti vain vapaaehtoisin perustuva sotavoima." Laki asevelvollisuuden lakkauttamisesta hyväksyttiin parlamentissa jo kaksi vuotta sitten, mutta astui voimaan vasta nyt. Myös Libanonissa asevelvollisuuden lakkauttaminen lienee ensisijaisesti vain keino maan armeijan uudistamiseksi "modernien turvallisuusuhkien mukaiseksi".³

Marokossa taas asevelvollisuudesta luopumisella pyritään estämään monarkian

vastaista vallankaappaus- ja haavoittamien islamistien soluttautuminen armeijaan. Turvallisuushuolet ovat syventyneet sen jälkeen, kun elokuussa 2006 haavoitettiin ryhmä Ansar Al Mehdi (Mehdin partisaanit), joka on hallituksen mukaan valmistellut "pyhää sotaa" islamilaisen kalifikunnan luomiseksi. Ryhmä oli onnistunut värväämään ainakin yhdeksän ihmistä armeijasta ja poliisista.

Apulaispuolustusministeri **Abderrhmane Sbaï** mukaan lakiesityksen mukaan asevelvollisuudesta on tarkoitus luopua välittömästi "ylipäällikön, kuningas Mohammedin ohjeiden mukaisesti". Sbaï kertoi, että asevelvollisuus on ruokkinut "apatian ilmapiiriä" eikä ole vastannut "ammattimaisuuden sekä tieteellisen ja teknologisen harjoituksen haasteisiin". Kaikki marokkolaiset miehet ovat olleet velvollisia vuoden pakolliseen asepalvelukseen. 300 000 miehen vahvuiset sotavoimat korvataan palkkaa saavilla ammattilaisilla.⁴

Päinvastaiseen suuntaan ollaan taas menemässä Jordaniassa. DefenseNews.com kertoi 8.3.2007, että asevelvollisuuden vuonna 1999 lakkauttanut valtio päätti 6.3.2007 palauttaa pakollisen palveluksen rajoitetussa muodossa. Tavoitteena on kehittää maan työvoiman kyvykkyyttä.

Hallituksen hyväksymä, parlamentin käsittelyyn menevä lakiehdotus palauttaisi asevelvollisuuden 18-vuotiaille miehille, jotka palvelisivat kolme kuukautta aikaisemmin kahden vuoden sijasta. Muiden lähteiden mukaan laki sisältäisi myös naisia koskevia sääntöjä. Pojat saisivat koulutuksensa

sotilasleireillä, tytöt taas pääministeri **Mrouf Bakhitin** mukaan yliopistoissa.

"Laki on enemmän tai vähemmän vastausta julkiseen paineeseen," sanoi Jordanialainen maanpuolustusekspertti, kenraalimajuri evp. **Suleiman Al-Manaseer**. "Alokaskoulutuksen lisäksi asevelvolliset saavat ammatinvalinnanohjauskoulutusta, joka auttaa heitä löytämään työtä palveluksen jälkeen." Pääministeri Bakhitin mukaan asevelvollisuuden palauttamisen tarkoitus on "vahvistaa kuria ja nationalismin henkeä nuorison mielissä."

Jordania lakkautti asevelvollisuuden viisi vuotta sen jälkeen, kun oli allekirjoittanut rauhansopimuksen Israelin kanssa. Sen jälkeen se on ylläpitänyt noin 100 000 sotilaa ammattiarmeijaa.

Ei ole tiedossa, sisältyykö aseistakieltäytymisoikeus uusiin asevelvollisuussääntöihin.⁵

1 - www.javno.com, 15.02.2007, www.javno.com, 11.02.2007, www.javno.com, 31.01.2007

2 - RIA Novosti, 26 April 2007, 4 May 2007

3 - The Daily Star, 13 February 2007

4 - IOL, 1 December 2006, i On Global Trends, 2 December 2006

5 - DefenseNews, 8 March 2007, Jordan Information Center, 15 March 2007 and 21 March 2007

CO-Update, April-May 2007

Tueantimilitaristatyötä – osta AKL:ntuotteita!

Tilaukset lähetetään Aseistakieltäytyjäliiton toimistolle. Minimitilaus 4 euroa, jos maksu ei ole tilauksen mukana. Postikulut lisätään hintaan. Sampo 800017-750541. Jäsenhinnat voimassa vain tilauksessa Helsingin toimistolta.

Kynät

Valkoinen, painatuksensa AKL:n logo ja nimi, hinta 1 euro

Sytyttimet

Valkoinen, painatuksena AKL:n logo ja nimi, hinta 1,50 euro

Antimilitaristiset T-paidat

T-paita: musta (S, L ja XL) luomupuuvillainen (Ecotton) perintensä T-paita tai violetti M valkoisella painatuksella 16e (jäsenille 14e), musta (S-XL) luomupuuvillainen (sis. hieman elastaania) stretch T-paita valkoisella painatuksella 16e (14e) Istuva/lyhyempi naisten malli: musta (S-L) luomupuuvillainen (sis. hieman elastaania) stretch T-paita valkoisella painatuksella 16e (14e) musta tai punainen (S-XL) Ladyfit-paita valkoisella painatuksella 12e (11e).

Katkaistu kivääri -pinssi

Antimilitaristisen liikkeen maailmanlaajuinen tunnus. 2 euroa/kpl.

Rintanapit (Ø 38 mm)

Noin 25 erilaista antimilitaristista aiheetta. 1 euro/kpl.

Rintanapit (Ø 25 mm)

Uusia ja vanhoja antimilitaristisia aiheita kompaktissa koossa. 1 euro/kpl.

Reilukaupankangaskasseja

Musta valkoisella Katkaistu kivääri -kuvalla painettu kassi. 5 euroa.

Propagandan takaa

Kolme tanskalaisen rauhantutkija Jan Öbergin tekstiä, joissa analysoidaan, mitä itse asiassa tapahtui Kosovossa keväällä -99 ja mitä tapahtui sen myötä koko maailmalle. 20 sivua - lokakuu 1999 - Jan Öberg - 1 euro.

Jugoslavian väkivallaton vallankumous

Neljä tanskalaisen rauhantutkija Jan Öbergin tekstiä, joissa analysoidaan Jugoslavian muutosta ja alueen tulevaisuudennäkymiä. 24 sivua - 2001 - Jan Öberg - 1 euro.

Mielipidevangin opas

Opas totaaliikieltäytymistä harkitseville. Kattava tietopaketti totaalin oikeusprosessista ja vankilaoloista. 32 sivua, 3. painos julkaistu lokakuussa 1999, toimittanut Kaj Raninen. 2 e. Nyt myös AKL:n www sivuilla!

Farewell to Arms III -CD

Kansainvälisen vaihtoehtomusiikin kokoelma. Mukana yli 20 yhtyettä, mm. JMKE, Oi Polloi, Hero Dishonest, Kontrovers, Section 8, Oheisvasara, Forca Macabra. Julkaistu 2001. 10 euroa (jäsenille 8 euroa).

Farewell to Arms IV -CD

Alkuvuonna 2006 julkaistulla kokoelmalevyllä on laaja valikoima kotimaisen punkmusiikin tämänhetkistä parhaimmista! Levyllä 31 biisiä - yhtä monta yhtyettä, kuten mm. Abduktio, Aivolävisitys, Disco Ensemble, The Heartburns, No Shame, Rytmihäiriö, Turun Tauti ym. ym.

Katkelmia alistumisesta jostavastarinnasta

Viisi artikkelia väkivallattomasta vastarinnasta esimerkkeinä erilaisten ympäristöjen ja tilanteiden kirjosta, jossa väkivallattoman vastarinnan lukuisilla menetelmillä näyttäisi olevan sijansa - ja ehkä myös missä niillä ei näyttäisi olevan. 60 sivua - 1998 - toim. Kaj Raninen - 3 euroa.

Aseistakieltäytyjän maailma

Mitä on pasifismi? Onko väkivalta välttämätöntä? Miksi ja miten kieltäytyä väkivallasta? Mihin sotaan Suomi varautuu? Onko aseettomuus avuttomuutta?... 200 sivua - 1989 - Juha Tuomikoski - 3 euroa.

Kaikki miehet aseisiin!?

Puheenvuoroja siviilipalveluksesta ja aseistakieltäytymisestä. 100 sivua - 1985 - toim. Tapani Kaakkuriniemi, Jukka Kanerva - 2 euroa

Kurikomppanin kirkonkellot

Toisenlainen tarina jatkosodasta. Kirja seuraa aseistakieltäytyjien matkaa Suomenlinnasta Pelson soille. 240 sivua - 1996 - Uolevi Aho - 13 euroa (jäsenhinta 11 euroa).

Uusimmat tiedot tuote-, malli- ja värivalikoimista löydät aina AKL:n nettisivuilta: www.aseistakieltäytyjaliitto.fi

UUTUUKSIA: luomupuuvillaisia T-paitoja, kierrätettyjä T-paitoja, mustia reilun kaupan -kangaskasseja

Tällä hetkellä vangittuina olevat totaali kieltäytyjät

Totaali kieltäytyjien vankeustuomio on puolet suorittamatta olevasta henkilökohtaisesta palvelusajasta, maksimissaan siis 197 vuorokautta. Varusmiespalveluksesta kieltäytyville totaaleille on usein langetettu lisäksi ehdollisia vankeusrangais-tuksia sotilaskarkuruudesta.

Totaali tuomitaan "asevelvoit-tuudesta kieltäytymisestä", mikäli hän on varusmies kieltäytyessään (L 16.5.1994/358, 39 §). Jos hän on sivari, tuomio tulee "siviilipal-velusrikoksesta" (L 30.12.1991/1723, 26 §).

Kesäkuun alussa Suomen van-kiloissa istui 15 aseistakieltäytyjää. Tukipostia saa lähettää ainakin seuraaville totaali kieltäytyjille:

- Jouko Laatikainen
(5.4.07-12.10.07)
Helsingin vankila
PL 40
00581 Helsinki
- Mikko Heiskanen
(9.1.-10.7.2007)
Vilppulan vankila
Kotiniementie 67
35700 Vilppula
- Thomas Teemu Aleksis Svensk
(8.1-22.7.2007)
Naarajärven avovankila
PL 1
76851 Naarajärvi

Tulemukaantointimintaan!

13.-16.7.

Bussikuljetus Iloaarirock-festivaaleille
Helsinki-Joensuu-Helsinki

16.-27.7.

Food Not Bombs -työleiri

21.7.

Food Not Bombs 2007 -festarit
Rauhanasemalla

11.-20.8.

Kansainvälinen Food Not Bombs tapaa-
minen Ukrainassa.

17.8.

Faslane-matkan tukibileet Helsingissä

25.8.

Tukibileet AKL:lle Helsingissä, Rauhan-
asemalla

25.9.-9.10.

Ydinaseidenvastainen bussimatka Fas-
laneen. Tukikohdan blokkaukset on 1.10.
Alustava hinta matkalle on 160 euroa
(AKL:n jäsenille) / 170 euroa. Hintaan
sisältyy matkat ja majoitus. Blokkauk-
sen ohessa on yllin kyllin aikaa uppou-
tua glasgowilaiseen elämänmenoon ja
Skotlannin muihin anteihin.

Aseistakieltäytyjäliiton infopöydän

löydät myös kesän festareilta: mm.

- Iloaarirock 14.-15.7.
- Puntala-rock 28.-29.7.

Yhteystiedot

ASEISTAKIELTÄYTYJÄLIITTO RY
Rauhanasema,
Veturitori,
00520 Helsinki
puh. 09-140427, fax 09-147297
akl@aseistakieltaytyjaliitto.fi
http://www.aseistakieltaytyjaliitto.fi

Toimintaryhmät:

AKL-Jyväskylä
PL 367, 40101 Jyväskylä
akl.jkl@aseistakieltaytyjaliitto.fi

AKL-Rovaniemi
PL 72, 96101 Rovaniemi
akl.roi@aseistakieltaytyjaliitto.fi

AKL-Tampere
PL 673, 33100 Tampere

AKL-Tornio
c/o PL 72
96101 Rovaniemi

AKL-Turku
akl.turku@aseistakieltaytyjaliitto.fi

AKL-Vaasa
PL 1, 65201 Vaasa
akl.vaasa@aseistakieltaytyjaliitto.fi

Muita yhteystietoja:

AKL:n sähköpostilista
akl-lista@aseistakieltaytyjaliitto.fi
listalle liitytään lähettämällä viesti:
"subscribe akl-lista" osoitteeseen
majordomo@aseistakieltaytyjaliitto.fi

AKL:n siviilipalvelusaiheinen
sähköpostilista,
sivari-lista@aseistakieltaytyjaliitto.fi
listalle liitytään lähettämällä viesti:
"subscribe sivari-lista" osoitteeseen
majordomo@aseistakieltaytyjaliitto.fi

War Resisters' International
5 Caledonian Road,
London N1 9DY, Britain
info@wri-irg.org
http://www.wri-irg.org

Liityjäseneksi!

Aseistakieltäytyjäliiton jäseniksi voivat liittyä aseistakieltäytyjien lisäksi kaikki muutkin, jotka kannattavat sen periaatteita. Perusjäsenmaksu on tällä hetkellä 10 euroa, alennettu maksu (palveluksessa oleville sivareille, totaali kieltäytyjille joiden oi-
keusprosessi on kesken ja kaikille maksuvuonna 22 vuotta tai vähemmän täyttävälle) 5 euroa ja tukijäsenmaksu 20 euroa.

Jäsenmaksuun sisältyy neljä kertaa vuodessa ilmestyvä Sivari&Totaali -lehti, joka kertoo aseistakieltäytymisestä ja anti-
militaristisesta toiminnasta eri puolilla maailmaa. Leikkaa kortti irti ja lähetä täytettynä AKL:n toimistoon!

Saajan nimi ja osoite	Nimi	ASEISTAKIELTÄYTYJÄLIITTO RY Jäsenkortti
Aseistakieltäytyjäliitto ry. Rauhanasema, Veturitori 3 00520 Helsinki	Osoite	
Tilille nro 800017-750541	Syntymävuosi	☐ Varsinainen jäsen (5/10 euroa)
Maksajan nimi ja osoite	Jäsenmaksut	☐ Tukijäsen (20 euroa tai enem- män)
	alennettu 5 euroa	Jäsen
	perusjäsen 10 euroa	Jäsenmaksu vuodelle 200_
	tukijäsen 20 euroa	Tilille nro 800017-750541
Tiilitä nro		euroa
Allekirjoitus	euroa	Tiilitä nro

AKL on vuonna 1974 perustettu nuor-
ten rauhanjärjes-
tö. Sillä on kaksi roolia: toisaalta se
toimii aseistakieltäytyjien etujärjes-
tönä, toisaalta se on kaikille avoin
militarismia vastaan järjestö. Sen
jäseneksi voivat liittyä ja siinä toi-
mia kaikki iästä tai sukupuolesta
riippumatta.

AKL ei usko aseisiin perustu-
vaan turvallisuuteen. On väärä läh-
tökohta, että eri valtioiden ja niissä
asuvien ihmisten intressit ovat
vastakkaiset, että turvallisuus on
turvallisuuksi toisia valtioita, toisia
ihmisiä vastaan. Toisten ihmisten
tappaminen tai siihen valmistau-

tuminen ei luo suojaa todellisia
uhkia kuten ympäristöongelmia tai
köyhyyttä vastaan. Pikemminkin
sota ja asevarustelu pahentavat
näitä ongelmia tuhlaamalla niiden
ratkaisemiseen kipeästi tarvittavia
taloudellisia ja inhimillisiä voima-
varoja. Ihmiskunta voi ratkaista
olemassaolonsa ja kotiplaneettaan-
sa uhkaavat vaarat vain toimimalla
yhdessä.

Aseisiin perustuvan turvalli-
suuden sijasta AKL haluaa omalta
pieneltä osaltaan olla rakentamassa
maailmaa, jossa vallitsee todellinen
turvallisuus. Turvallisuus, joka ei
perustu aseisiin, vaan siihen, ettei
kukaan enää tarvitse aseita. AKL:

n toiminnan pohjana on kansain-
välinen sodanvastustajien julistus:
"Sota on rikos ihmiskuntaa vastaan.
Siksi olen päättänyt olla tukematta
minkäänlaista sotaa ja kamppailla
sotien kaikkien syiden poistamiseksi".
AKL näkee sotien syinä ihmisten
välisen epätasa-arvon ja todellisten
vaikutusmahdollisuuksien puut-
teen. Toisin sanoen se näkee sotien
syyinä rakenteellisen väkivallan,
joka puolestaan luo väkivaltaisia
rakenteita - armeijoita. Paitsi että
armeijat ovat tulosta rakenteellisesta
väkivallasta, ne myös ylläpitävät
sitä. Sen takia pidämme aseista-
kieltäytymistä ja antimilitarista toi-
mintaa tärkeänä osana taistelussa

oikeudenmukaisemman maailman
puolesta.

Aseistakieltäytyjäliitto toimii
siviilipalveluksen kehittämiseksi
niin, että aseistakieltäytymisestä
tulee varteenotettava vaihtoehto
yhä useammalle asevelvolliselle, ja
tukee totaali kieltäytymistä.

